BAYAN YANI

110

TEMMUZ 2021 / 05 15 TL K.K.T.C:17 TL.

ISSN 2146-1384

SÜR SÜR HER YERİME!..

ŞİFALI MÜSİLAJ

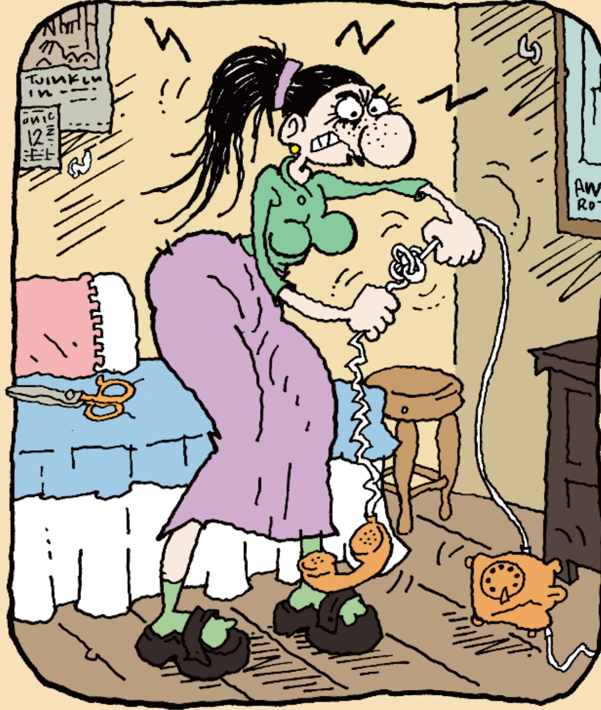
ÇEKTİN Mİ?

MAFYA ÜÇGENİNİN KENARI

- Alo, Sıdıka sen misiniz? Müsaitsen Kenar Abim konuşucak, ayrılma telefondan, yanlış olma olayı olmasın.

- Hayırdır kardeş, Kenar Abini anladık, kendisi birinci dereceden kadrolu telefon sapığımızdır. Ama sen bir kimsin. Giderek çoğalıyo musunuz siz. Eğer ööleyse bu ne gibi bir üreme? Aranızda tozlaşıyo musunuz nedir?

- O nası laf yenge, toz moz yok bizim alemlerde. O işlere bakmıyoruz. Bizimkisi tamamen delikanlı bi mafya. Kenar Abim ve ben mert kimseleriz. Dürüst ve dikiz de. En büyük baba devlettir. Biz fakir fukaranın babasıyız. Askerliğimi köfte ocağı sorumlusu olarak yaptım ben. Devlete karşı bi yanlışımız olmaz, tozdur tüfektir, öyle şerefsizliklere girmedik, girmeyiz de.

- Ay olmuşunuz siz. Nerde eşkiya varsa bu laflardan ediyo. Babamı felan mı kaçırdınız lan, açık konuşun. Tamam buldum bizim eve göz diktiniz. Arazi mafyası di mi? Net konuşucam kardeş. Bizim evin altında yatır var. Yatır dediysem boş biri diil. İt sürüsü gibi tetikçisi var. Yar etmez size burayı. O yamuk Kenar düzelir belki de, sen sesinden eşkenar bi insana benziyosun, durduk yere çarpılma, yazık olmasın.

- Bizi çarpmak kolay diil ööle yenge. Dediğin gibisinden çok horoz kafası kopardık biz. Kralına takarım, altı ay yatar çıkarım. Paadişaalar gibi bakarlar içerde. Neyse mevzuu uzadı, ben seni Kenar Abime baalıyım.

- Bağla bakalım... Yok canım tam olmuş bunlar. Telefonda bekleme müziği bile Baba 3 filmininki. Pabucumun Don Karleoneleri.

- Don mu dedin Sıdıka? Nası yani? Hani bööle dantelli de araya kaçmış, tam da oraya yerleşmiş... Ööle mi?

- Ay! Başladı yine edepsiz. Bana bak doğru konuş kopuk.

- Kopar be kopar. Götür dibinden, yakışır eline.

- Kolay kopar mı sanki senin o lastikli dilin. Erimiş dil peyniri bile senin dilinin yanında, meşe odunu gibi kalır.

- Sıdıka, kızım bak... Bundan bööle benle lafını bil de konuş. Artıkın mafyaya girdim ben. İplemez Kardeşler'in yanındayım. Direktman Feridun İplemez'e bağlı olarak çalışıyorum. Demin seni arayan çocuk da Haydar... Bizim mafyanın tetikçisi. Benim tetikçim de sayılır ama... Arkadaşım. Şimdilik para biriktiyorum ilerde kendi tetikçimi besliycem.

- Bana bak, onların bakımı zordur. Susuz felan kalır öldürürsün hayvanı.

- Evet.

- Hihihi. Niye "evet" dedin be? Ne dediğimi anladın mı?

- Niye anlamıycakmışım, sen beni aptal mı zannediyosun. Bizim mafya çok akıllı bi kere. İçinde bazı müdür amir, makam mevkii sahibi okumuş sakız gibi beyaz yakalı insan var. Kimse susuz felan kalmaz ööle. Su lazım olursa gider gasp ederiz. Geçen gün Kızılırmağa zorla senet imzalattık. Suyundan hisse aldık. Durum bu şekil yani, bilmem anlatabiliyo muyum?

- Evet.

- Bak, sen de "evet" diyosun... Belli mert bi insansın. Delikanlı bi tarafın var. Gel bi kere daha "evet" de. Kuralım şu yuvamızı. Bak dört çeker cipi de çektim altıma. Rengi piyano black, bi nevi siyah yani. Şimdilik. Önümüzdeki hafta kırmızıya boyanıp plakası değişicek, zulasında Suriye üzerinden mal geçircez. Ama hafta sonuna kadar istediğin yere gezmeğe gideriz. Yanına mayonu da al Silivri'ye deniz kenarına gidelim. Bagajda mangal hazır. Hem seni annemle babamla tanıştırırım. Mayon fazla açık olmasın yalnız. Hayır yani seni kısıtlama bakımından değil, müsilaj hadisesi nedeniyle diyorum. Her neyse... Bak, Feridun İplemez Klasis Resort Hotel'de bize bi düğün yapar, aklın şaşar.

- Ay tıkan artık Kenar. Bi sus. Bak, çok samimi konuşuyorum. Esasen sana alışmıştım. Geyik felan ama kendi içinde dürüst bi kenar mahalle delikanlısı diyodum. Askerden dönüp altına siyah cip çektikten sonra temiz bi aile kızıyla evlenme düşünceni yirmili yaşlardaki muhtemelen fenerli her türk gencinin değişmezi olarak kabullenmiştim. Abim gibi, babam gibi biriydin benim için. Ama onlar hiç olmazsa gasp çetelerinin kapısına çakal yazılıp kendilerince "yırtmaya" çalışmadılar. Bi daha seni gözüm görmesin, o götü kalkık arabanın en görünmeyen yerine kendin için bi zula yaptırıp içine gir, sonsuza kadar da çıkma...

- Aaa kapadı kaltak. Yok abisi şööleymiş babası bööleymiş. Rüzgar yapmayın kızım bana. Alayını gebertirim laaayn! Bundan bööle, İplemez Kardeşlerin ailesiyle Saka Ailesi arasında kan davası var. Yaşatmıicam lan, roket atcam evinize, lav silahı püskürtücem.

BAYAN YANI AKTÜEL

Skandal ceza indirimlerine bir yenisi eklendi. Karısını 46 yerinden bıçaklayan erkeğe "zevk almadı" indirimi.

Bu da oldu. Aylardır Pandemi yasakları ve elbette desteksizlik yüzünden intiharların yaşandığı müzik sektörünün hali ortadayken 12'den sonra müzik yasağı getirildi.

12'den sonra müzik yasağı.

HDP binasına yapılan saldırıda bir "annenin kızı" vahşice katledildi.

Marmara Denizi ölüyor...

Memur-Sen'e bağlı Diyanet-Sen'in çıkarmaya başladığı çocuk dergisinin ilk sayısında "idam" ve "kafa kesme" görselleri yer aldı.

Kadınlara Karşı Örtük Önyargı: Erkeklerin Mükemmel Olarak Algılanması

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

"Örtük önyargıyı anlamak, sistemik önyargıyı anlamak anlamına gelir..." Tessa Charlesworth

Yapılan bir araştırmaya* göre; **i**nsanların %75'i **e**rkekleri **k**adınlardan **d**aha **a**kıllı **olarak a**lgı**lıyorlar. Geçtiğimiz yıl** cinsiyetle bağlantılı küresel algıları ölçen yeni bir çalışma *Journal of Experimental Social Psychology-Deneysel Sosyal Psikoloji Dergisi'nde* yayımlandı. Çalışmanın dikkat çeken bir sonucu var. Araştırmacılar diyorlar ki, "*zekayı bir erkek özelliği olarak kabul eden ve gösteren toplumsal/kültürel klişelerin-sterotiplerin, kadınları çeşitli ve yüksek prestijli kariyer olanaklarından mahrum bırakma olasılığı çok yüksek". Ayrıca,* erkeleri parlatan böyle bir toplumsal cinsiyet klişesinin yaygınlığının ve büyüklüğünün inanılmaz düzeyde olduğunu belirterek, bunun anlaşılmasının kariyerde cinsiyet eşitliğini artırmaya yönelik gelecekteki çabalar için önemli olduğunu söylüyorlar.

Erkeklerin kadınlardan daha zeki olduklarına dair bu tür klişeler *"örtük önyargı"* olarak tanımlanıyor. Örtük önyargı, kapalı bir sosyal biliş/zihinsel bir yönlenmedir. Algılarımızın, tutumlarımızın ve bildiğimiz klişelerin bilinçli bir onaydan geçmeden kabulü ile ortaya çıkar. Örtük önyargı, bir sosyal grupla bilinçli olmayan bir şekilde ilişkilendirilen herhangi bir nitelik ya da nitelikler kümesidir. Bir anlamda otomatik tutumlardır ve belirli niteliklerin o gruptaki tüm bireylere atfedilmesine neden olur, bu da stereotipleme-genel geçer hale getirme olarak tanımlanır. Örtük önyargılar nedeniyle, insanlar genellikle belirli bir grubun tüm üyelerine belirli özellikleri atfederler; *"kadınlar zayıf, erkekler güçlüdür. Suriyeli mülteciler bizim ülkemizin kaynaklarını tüketiyorlar. Aids eşcinsellerde rastlanan bir hastalıktır"* gibi. Örtük önyargı, insanları doğrudan sorulduğunda söylemeyecekleri, katılmayacakları ya da gerçekleştirmeyecekleri bir tutuma ya da davranışa otomatik çağrışımlarla yöneltir.

> **"Erkeklerin kadınlardan daha zeki olduklarına dair bu tür klişeler *"örtük önyargı"* olarak tanımlanıyor. Örtük önyargı, kapalı bir sosyal biliş/zihinsel bir yönlenmedir. Algılarımızın, tutumlarımızın ve bildiğimiz klişelerin bilinçli bir onaydan geçmeden kabulü ile ortaya çıkar."**

New York Üniversitesi, Denver Üniversitesi ve Harvard Üniversitesi'nden araştırmacılar, 78'den fazla ülkede yaklaşık 3.600 kişiye (çocuklar da dahil) erkeklerin kadınlardan daha zeki olduğu klişesini kabul edip etmediklerini sordular. Aldıkları yanıt kabul etmedikleri yönünde oldu. Ancak daha sonra araştırmacılar aynı kişilere örtük önyargılarını, bilinçsiz kararlarını etkileyen tutumları ve klişeleri ölçen bir tutum ölçeği kullanarak test uyguladılar. Sonuç çarpıcı; beş bölümden oluşan soru setinde katılımcıların %60-%75'inin, zekayı kadınlardan daha fazla erkeklerle ilişkilendiren örtük önyargıya dayalı yanıtlar verdiklerini belirlediler.

Biliyoruz ki, pek çok insan cinsiyetçi olduğunu kabul etmez. Farkında değildir. Çünkü kişinin cinsiyetçi oluşu bilinçli olduğu kadar, örtük önyargının da bir sonucudur. Bu önyargı, kadınların bilim ve teknoloji gibi alanlarda, özellikle de *başarının yüksek düzeyde entelektüel yeteneğe bağlı olarak algılandığı* STEM gibi alanlarda neden yeterince temsil edilmediğini açıklamak için de bir dayanaktır aynı zamanda. Zekaya ilişkin klişe pekçok başka klişe ile yer değiştirdiğinde, kadınların yeterince temsil edilmediği diğer alanlarda da aynı tür mekanizmaların işlediği ortaya çıkar. Akademi, liderlik, yönetim pozisyonları ve siyaset gibi alanlarda örtük önyargı doğrudan etkilidir. Örneğin, çok basit bir örnek; geçtiğimiz günlerde bir partinin, ilçe başkanının *"kadınlar onlar, 3 diyor siz daha bereketlisiniz 6 çocuk doğurun"* deyişi böyle bir klişenin yansımasıdır. Sorsak beyefendiye, *"cinsiyetçi değilim"* der. Ancak onun bilişindeki örtük önyargı cinsiyetçiliğini diline vurmaktadır. Ya da pandemiyi erkek liderlerden çok daha iyi yönettikleri defalarca anlatılan kadın liderlerin, bu başarısını kadınsı özelliklerle ilişkilendirmek klişenin boyutlarını ortaya koyar. Esasen örtük önyargıları ölçmek, sadece kişinin zihninde ne tuttuğunu değil, aynı zamanda çevresindeki kültürün de ölçümüne olanak sağlar. Örtülü önyargıları ölçmek her gün etrafımızda görmediğimiz, dikkatimizi çekmeyen çağrışımları toplar. Farklı kültürlerde erkek "*zeki*" ve kadın "*mutlu*" ya da "yaratıcı" gibi klişeler arasındaki ilişkinin ne kadar derinlere gömülü olduğunu anlamak açısından örtülü önyargıları ölçmek önemlidir.

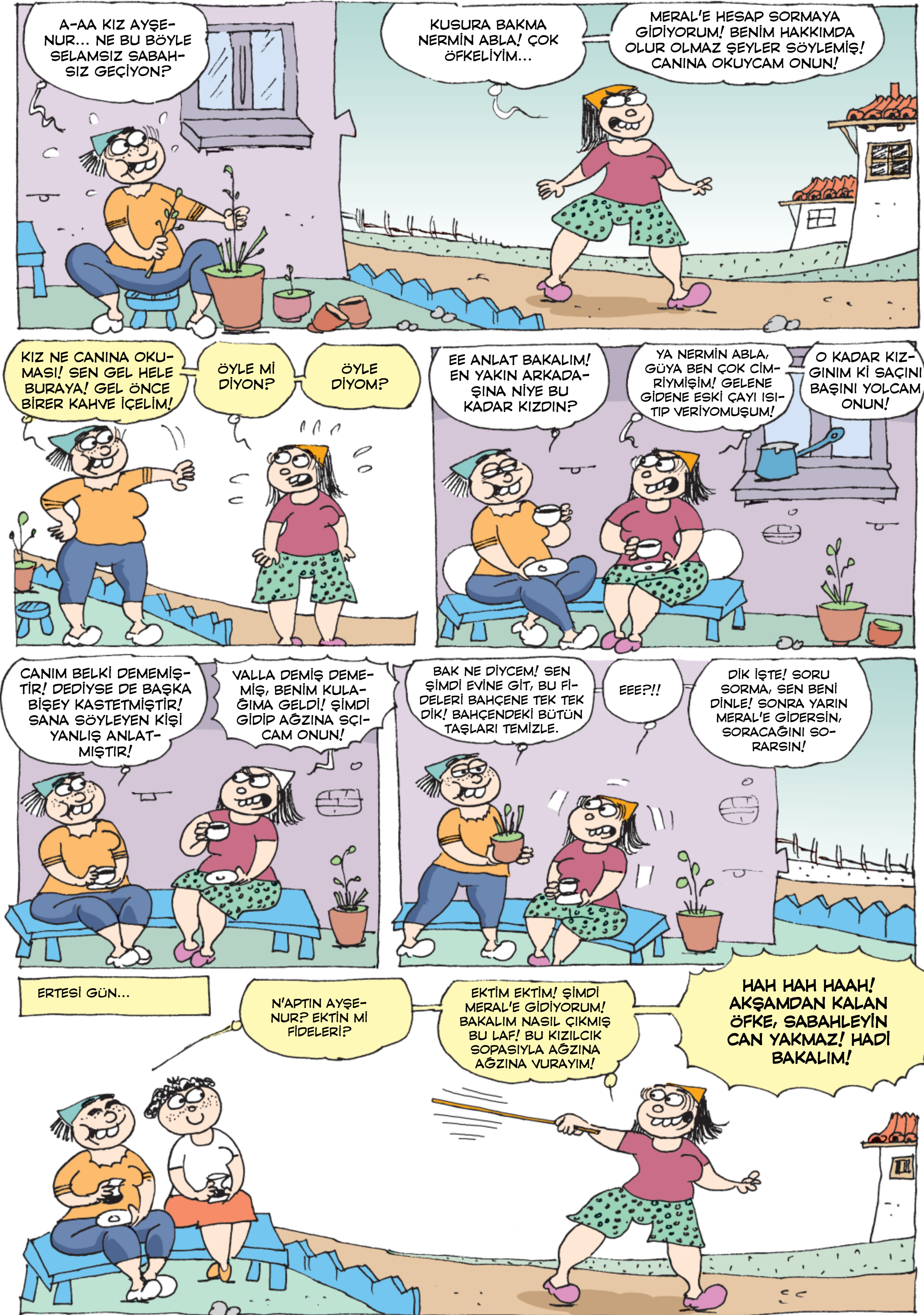
Cinsiyet, ırk, gelir, coğrafi konum ve daha fazlasıyla ilgili birçok örtük önyargı vardır. Birini asla cinsiyetine ya da ırkına göre klişeleştirmeyeceğimizi düşünmek istesek bile, hepimiz bu klişeleri taşırız. Örtülü önyargıların, belirli grupları diğerlerinden daha fazla marjinalleştirme gücü vardır. Örtülü önyargılar çeşitliliği tehdit eder, ayrımcılığı adaletin ve eşitliğin önüne koyar. Genellikle kadınların, farklı renklerin ve diğer marjinalleştirilen toplumsal grupların çeşitli alanlarda yeterince temsil edilmemelerine yol açar, ancak bunlar aynı zamanda siyahların, kadınların, lgbti+ bireylerin insan haklarının ihlaline, öldürülmesi gibi sorunlara da zemin hazırlar. Örtük önyargılardan kurtulmak kolay değildir. Çünkü insanlar örtük önyargıları olduğunun farkında değillerdir. Ayrıca, insanlar çok erken yaşlarda örtük önyargılar geliştirirler. Örtülü önyargıları aşmak için günlük dilin yanısıra, toplum olarak pek çok şeyi denetlemek gerekiyor. Reklamlar, tv şovları, diziler, filmler, kanat önderleri, siyasetçiler gibi kültürün içinde yer alan çeşitli temsiliyetlere müdahale edilmesi gerekiyor.

Önyargıları güçlendiren sistemleri bozmak için her alanda çalışmalıyız. Çünkü sterotiplere dayalı örtük önyargılar yalnızca belirli grupları diğerlerinden daha fazla marjinalleştirme gücü taşımakla kalmaz. Genç nesillere farklı gruplara dahil olmaya dair bu sterotiplerin bir "armağan" olduğu mesajını iletir ki, toplum için en tehlikelisi de budur. Bunun yerine, insanların başarılı olmak için neye ihtiyaçları olduğunu daha fazla, bıkmadan usanmadan anlatmalıyız; başarının anahtarı bir gruba dahil olmak değildir. Çalışmak ve kişinin kendisini geliştirmesidir. İçinden geçtiğimiz günler eşitliğe, insan haklarına, adalete inananlar ile örtülü önyargılara teslim olmuşlar ve bu önyargıları kural haline getirenler arasındaki mücadelenin geleceğimizi şekillendirdiği günlerdir. Klişelere, ezberlere, önyargılara bayrak açtık…

*Storagea, D., Charleswortbh, T. E., Banajib, M. R. and Cimpianc, A., (2020). ***Adults and children implicitly associate brilliance with men more than women.*** Journal of Experimental Social Psychology,* https://www.people. fas.harvard.edu/~banaji/research/publications/articles/2020_Storage_JESP.pdf

Öfke

Feyhan Güver

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

● **Deniz Poyraz**… Katliam yapmaya gelmiş manyak bir katil tarafından öldürüldü. İçeride ondan başka kimse yoktu. **Elim boş dönmemeyim bari** dedi herif. Bu kadar basit. Bu kadar kahredici. Bu kadar ucuz. Bu kadar yok yere. Bu kadar **Türkiye usulü**. Çok canım yanıyor.

● Katile manyak dedim diye **Ezgi Mola** gibi bana da soruşturma açılmaz inşallah.

● Deniz Poyraz anmasına katılan HDP'liler gözaltına alınmış. **Niye ölmüyonuz olm** gözaltısı.

● Ezgi Mola'ya destek veren ünlülere de soruşturma açıldı biliyorsunuz. Devletimizin artık açıktan suçlulardan yana saf tutması biraz içimizi daraltmıyor da değil hani. Azıcık. Gıdıklıyor.

● **Maçka**'da piknik yapan **LGBT** örgütleri üyeleri temiz bi dayak yediler polisten. Polisten dayak yemek hala haber değeri taşıdığından haberimiz oldu. Yakında haber de olamayacak dayaklar biliyorsunuz, polisin özel hayatına müdahale olacak zira.

● Polisin özel hayatında vatandaş dövebildiği ama vatandaşın özel hayatında müzik dinleyip piknik bile yapamadığı cinnet yurdumus… Çok net söylüyorum, psikolojik durumu iyi görünen insanlardan uzak durun. Burada yaşayıp psikolojisi **normal** görünen ağır hastadır, seri katildir, sosyopattır, seksomanyaktır. Okkadar!

● Mevcut durumda on ikiden sonra müzik çalamıyoruz, müzik yapamıyoruz, şarkı söyleyip dans edemiyoruz. Çünkü rahatsız oluyor. Kafası şişti adamın. Mutlak iktidarının tadına varamıyor. Mağdur oluyor çok.

● **Kimsenin yaşam tarzına müdahale etmiyoruz** diye diye şeriat getiriyorlar lan. Baya böyle gözümüze soka soka. Kafamıza vura vura. Yıllar yılı ulusalcı her daim gergin teyzelere yarım dudak sırıtıp durduk, röfleli teyzeler haklı çıktı.

● Kulağımda **Tabutta Rövaşata**'dan hep aynı replik, "**artık hiçbir şeye izin vermiyorlar.**"

● **Melih Bulu**'yu protesto eden öğrencilerin kredi ve bursları kesildi. Devletin açıkça taraf tuttuğu bir dönem dedim ya, görünüşe göre her alanda yani. Neyse ki **İBB** o öğrencilerin burslarını üstleneceğini açıkladı. **Heyt be!** Yürü be İBB! Yürü be **Boğaziçi Direnişi**!

● Diyanet İşleri Başkanlığı, "**Müzik mutlak haram değil ama cinsel arzuyu körüklememeli**" demiş. Ben artık Diyanetten alıntı yapmıyorum ama bu nedir be kardeşim? Hangi notadan kimin tahrik olacağını nereden bilecez?

● **Ezgi Mola**'nın ve **Cem Yılmaz**'ın aşı reklamında oynamasına kızmış yurdum sağcısı. Sosyal medya köpürüyordu. Ahaha bedavadan eğlendim be!

● Yalnız çok görkemli bir çöküş

yaşadığımızı düşünüyorum. Mafya bağlantıları, yolsuzluk deryası, yeni kokain rotaları, uyuşturucu trafiği, yönetici sınıfındaki roket hızıyla ahlaki çöküş, medyanın içler acısı hali, kokuşmuşluk, müsilajın hayatımıza kokuşmuşluğumuzun ve içimizin çoktan ölmüşlüğünün sağlam bir metaforu gibi girişi… Çok yaman şeyler oluyor. Deniz savaşlarında, suyun üstünde ateşe yenilmiş ve mücadeleyi kaybetmiş koca bir kadırga gibi, çatırdayarak sulara gömülüyoruz adeta. Alevin sıcağı suyun serinini sağır etmiş, yavaş yavaş elimizden kayıyor **hala daha kurtulabiliriz bu işten** umudu. Biraz su çekebilsek. Biraz umut yeşertebilsek…

● Kumalık dayatmasını kabul etmediği için akrabası Aslan Karakaş'ın silahlı saldırısında ağır yaralanan on altı yaşındaki **Emine Karakaş**, yüz otuz sekiz günlük yaşam mücadelesini kaybetti. Çok canım yanıyor. Yitirdiğimiz onca kadının ahı dünyayı bin kere yakmaya yeter ama yakmıyor işte!

● Teyzem **Sedat Peker**'in videolarını yakından takip ediyor. **Adamı cumhurbaşkanı mı seçicez napıcaz** diyor geçen gün. Mafyalar arası yatay geçiş. Neden olmasın? Mı?

● **Saroz Körfezi**'ni bitirme planında düğmeye basılmış anlaşılan. Doğalgaz limanı, taş ocağı falan derken şimdi de sahillere özel işletme şeysi çıktı. Bu,

PELİN "OBUR DÜNYALI" İPEK ÖZSÜSLÜ

sahillere parayla girme fikri ilk bunlardan çıkmadı yalnız. Allah için. O zaman sesimizi çıkarmadık, şimdi **beach** olmayan bi tane sahil kalmayana dek durmayacaklar. Ya beach'lerde Serdar Ortaç dinleyerek eller havaya yapıp pet şişe suya elli lira vereceksiniz, ya da oturup bi tepeden denizi izleyeceksiniz.

● **Müsilaj Çanakkale**'ye ulaştı. Uzmanlar **durdurulmazsa Ege'yi de kaybederiz** diyorlar. En sonunda üç tarafı beach'lerle çevrili zombi bir deniz kalacak bize. Korkunç!

● Sağlık Bakanı Yardımcısı **Sabahattin Aydın**, yirminci kez ihale alan şirket için, "**Kurucuları arasında eşimin yer alması ve oğlumun bir süre çalışması dışında bağımız yok**" demiş. E bir de tabi yirmi kere ihale almış olması gibi önemsiz mini minnak bi ayrıntı dışında.

● On bir yerden maaş aldığı iddia edilen **Fahrettin Poyraz** cevaben "**huzur ücreti alıyorum**" demiş. Ben de çok huzursuzum son zamanlarda, beni de bi görseniz keşke be!

● Cinsel istismar suçundan on yıl hapis cezasına çarptırılan Uşşaki tarikatı lideri Şağban, **Biz Sakarya'yı dünyaya tanıtıyoruz** demiş. Eee… Şey… Farkındayız!

● Denizli'de İstanbul Sözleşmesi eylemine katılan üç İranlı mülteci için Afyon, Sivas ve Samsun'a sürgün kararı verilmiş. Yani ne diyorlar, **Müslüman mahallesinde salyangoz mu satıyonuz lan** diyorlar İranlı mülteci kadınlara. Aboo!

● Polislere beddua edince gözaltına alınan vatandaş, **ben size bir şey demedim, sadece Allah belanızı versin dedim** demiş. Bu adamın savunması büyüktür Sokrates'in savunması.

● Tapu Kadastro haritasında **cemevi**, **haç** ile işaretlenmiş. Haç yetmez, keşke **pentagram** koysaydınız.

● Bir sürü tarihi eser kayıp. Altın vazolar, sikkeler, mozaikler, müzelerde envanterde var görünen ama yerinde yeller esen bi dünya tarihi eser kayıp... Az önce kadırga benzetmesi falan yaptım, ama gerçekten de **batan geminin malları** muamelesi görüyor bütün değerlerimiz be. Karaborsaya düştü memleket mirası. Ultra zenginlerin koleksiyonlarını süslüyor. Çok canım yanıyor.

● **Alfonso Cuaron**'un başyapıtı **Children Of Men**'de, insanlık yok oluşun eşiğindedir çünkü artık insan ırkı çocuk doğurma yetisini kaybetmiştir. İnsanlığı bekleyen, yok olmaya mahkum bir dünyada yavaş yavaş yaşlanarak yok olmaktır. Bu karanlık varoluşta tüm insanlık ağır bir distopyanın yüküyle ezilirken, birtakım elitlerin evlerinde büyük tarihi eserler görürüz. Yemek salonlarını Picasso'nun orijinal Guernica'sı süsler mesela. Dışarıda insanlar birbirlerini bombalarken, elitler bu eserlerin onlara kattığı narsist değerin peşindedir. Türkiye'den çalınan eserler kimlerin koleksiyonunu süslüyorsa, bizim yaşadığımız distopyanın narsisti de onlar işte.

● Hiçbir şey bana dünya elitlerinin o soğuk, o narsist, o kemikleşmiş umursamazlığı kadar ürkütücü gelmiyor. Dünya SOS verirken, bizim gibi ülkeler neo-liberal talanın altında kan kaybederken, denizler ölürken, ormanlar soya ve kahve tarlası olmak adına yakılırken koleksiyonculuk peşinde koşanlardır zaten bu zamanın faili. Hedonist ve narsist bir entelijans. Bize de bomboş müzeler kalıyor. Tıpkı içi boşaltılmış koca bir ülke kaldığı gibi. Batan bir kadırga. Hoşça kal memleket!

"Şöyle biir" Prodüksiyon Sunar :)

Yaz: EZGİ AKSOY

Çiz: BETÜL YILMAZ

AY IŞIĞINDA KADINLAR

Franca Viola "Hayır" Diyor 17 Yaşında İtalya'yı Değiştiren Kadın

60'lı yıllar, İtalya... II. Dünya Savaşından yorgun çıkmış, savaş sonrası Avrupasını ele geçirmekte olan kapitalizme hızla ayak uydurmaya çalışan ama gelenekçi, maço ve erkekçi tarafını törpülemekten imtina eden, değişim rüzgarlarına direnen ve döneminde Avrupa'nın en muhafazakar toplumlarından biri. Cinsiyet rollerinin toplumsal hayatı belirlediği, kadınların yerinin hala büyük ölçüde evi olduğu yıllar. Bekaret, toplum dinamiklerinde ve kadın erkek ilişkilerinde hala yerini koruyor. Özellikle de toksik erkeklik ve maço kültürüyle dikkatleri çeken kırsal İtalya'da. Bu dönemde daha yeni reşit olmuş genç bir kadın, kendisini kaçırıp günlerce tecavüz eden mafya bağlantılı ve güçlü bir erkeğin evlenme lütfuna "hayır" cevabını veriyor. O kadının adı Franca Viola. Bu cesur kadın, mahkeme kayıtlarına geçen şu cümlenin sahibi; "seninle evlenmeyeceğim, çünkü seni sevmiyorum."

Franca Viola, 1948'de Sicilya'da doğdu. 15 yaşında Flippo Melodia ile tanıştı ve birkaç ay flört ettiler. 23 yaşındaki Flippo, Sicilyalı mafya babalarından Vincenzo Mimi'nin de yeğeni idi.

Vincenzo Mimi'nin yeğeni olarak Flippo kendini mafya işleri ile iştigal ederken bulunca Franca evlilikten vaz geçti ve nişanı iptal ettiğini duyurdu.

Bu sırada Flippo hapisteydi. Çıktığında bir süreliğine Almanya'ya gitti. Franca'nın başka bir adamla nişanlandığını duyunca Sicilya'ya geri döndü.

26 Aralık 1965'te Flippo ve peşine taktığı on iki silahlı adam, babasının evde bulunmadığı bir zamanda Franca'nın evini bastı, annesini dövdü ve o zaman on yedi yaşında olan Franca'yı kaçırdılar.

Franca on sekiz yaşına girmesine yedi gün kala serbest bırakıldı. Franca soluğu karakolda aldı ve şikayeti üzerine tecavüzcüsü ve işbirlikçileri tutuklandı.

Franca'nın kararı o kadar radikal ve o kadar sıra dışıydı ki, Sicilya'nın küçük bir kasabasında cereyan eden bu hadiseye çok geçmeden yurtiçi ve yurtdışı basın ve hatta hükümet de dahil olmuştu. Boyalı basının manşetleri küçümseyici, alaycı ve korkunçtu.

Dokuz gün süren davada Flippo'nun avukatları Franca'nın kaçırılmadığını, aksine Flippo'ya kaçtığını iddia ediyorlardı. Franca bu evliliği aşk için reddediyor, Flippo'nun avukatları ise "Flippo ne yaptıysa aşkından yaptı" savunması yapıyorlardı.

Neticede Franca'nın sağlam duruşu ve kararlılığı davanın seyrini değiştirirken, toplumun desteği de Flippo'dan Franca'ya kaydı. Manşetler de değişiyor, basın da taraf değiştiriyordu. Bu sırada Flippo on yıl hapse mahkum olmuştu.

Dava başladığında hor görülen, dışlanan ve ayıplanan Franca, dava bittiğinde neredeyse ulusal bir figüre dönüşmüş ve uluslararası camiada takdir toplamaya başlamıştı. Dönemin başbakanı sosyalist politikacı Giuseppe Saragat cesaretinden ötürü Franca'yı tebrik etti. Bu kervana Katoliklerin ruhani lideri Papa IV. Paul da eklendi.

Franca Viola, 1968'de 21 yaşındayken çocukluk arkadaşı Giuseppe Ruisi ile evlendi. Giuseppe, onu her şeyden ve herkesten koruyacağına yemin etmiş, hatta bunu ispatlamak için silah ruhsatı bile almıştı. Franca ve Giuseppe hala evliler.

Flippo, 1976'da hapisten çıktı. Franca'nın peşine düşmedi. Zaten Sicilya'ya gelmeden mafya tarafından infaz edildi. İnfazın Franca ile olan ilgisi bilinmiyor.

Tecavüzcünün kurbanıyla evlenerek suçundan arındığı malum yasa, Franca Viola davasının yarattığı gündemin de etkisiyle 1981 yılında nihayet kaldırıldı.

Franca Viola davası, tecavüzün toplumsal ahlaktan çok bir bireye karşı işlenmiş bir suç olduğunu ortaya koyan ilk önemli davalardan biri olarak dünya adalet tarihindeki yerini aldı.

Berna Pak

BİKİNİ, MAYO VE MEME SORUNSALI

Henüz yaz bile gelmeden bronz insanlar var. Sadece bikiniyle yaşayan kadınlar.

Mesela Eda Taşpınar, mesela Çağla Şikel… Daha önce de belirtmiştim Çağla Şikel suya düştü mü yaz gelmiş demektir benim için diye.

Minicik bikini, ayak bileğinde halhal, bronz ten, denize sadece diz hizana kadar girmek ve o esnada çocuklarla ilgilenen Filipinli bakıcı belirdiyse yaz geldi demek benim için.

Bronz olmaya da bronz gidiyor bu kategori insanı. Acaba ayıp mı beachlere beyaz göbekle gitmek ?

Tişört üzerinden yanmış yarım beyaz kolla gitmek ?

Mesela benim sadece sol kolum yandı, o da araba kullanırken oldu.

Sol koldan alabildiğim kadarıyla D vitamini depolayabildim.

Geçenlerde Eda Taşpınar'ın instagramına baktım azıcık güzel kadın görsün gözlerim diye.

Kadının ayağından yukarıya doğru bakış 2 dakika filan sürüyor olmalı. Öyle güzel bir vücud, bakmalara doyamazsın.

Neyse kendisi bin çeşit mayo, bikini giyiyor ve bunları paylaşıyor. Onun giydiği mayoları giysem zaten 150 santim boyumla bir küçücük fıçıcık, hani iple rostoyu çevirip sıkıştırırlar da etler fışkırır sağdan soldan, tamamen öyle gözükürüm.

Şeyma Subaşı da for ekzampıl sadece bikiniyle geziyor.

Bavul boyutu benim sırt çantam kadar olsa gerek.

Ne rahatlık.

Benim bavul ise ağırlık sınırında geziyor her dem.

Gece soğuk olur kazak al, yıkayacak yer olmaz iki çeşit pijama al, gecelik alma üstün açılır gece üşürsün, mayo koy, havlu koy, pantolon kesin koy, nolur nolmaz çorap al, spor ayakkabı al, belki gece hoş bir yere gidilir güzel bi elbise al, üzerine şal al, ona uygun ayakkabı al.

Oğlan delirmesin, sıkılmasın onun legolarını da al.

Kapağını asla açmayacağın ama plajda yüzüne gölgelik edecek kitap al.

Oluyor mu sana, bavul taşıma kapasitesinin üstünde. Bavulun üstüne çıkıp, oturup zorla kapatırsın fermuar da neresinden atacağını bilemez ya…

Hani çok yersin gazdan davul gibi olur karnın patlayacak gibi. Benim bavul böyle.

Beceremiyorum sadece askılı, püfürük birkaç elbise alıp tatile çıkmayı. Neden ?

Çünküüü, bi de toplum baskısı sütyen meselesi var.

Pandemiyle birlikte çoğu kadının hayatından çıkan özgürlük simgesi.

Sütyen korkunç bir şey. Hele yazın…

Özgürlüğünü ilan etmiş, yerçekimine karşı direnmeyi tamamen bırakmış iki büyük yağ parçasını kalın lastiklerle toparladığın ve sıcakta seni bezdiren, fırlatıp attığında "Freedoooommm" diye bağırtan korkunç kumaş parçaları.

Sütyen bir insanlık suçudur, net!!!

Ama toplum baskısı yüzünden evimizde rahat rahat sütyensiz otururken bile kapı çaldığında diyelim sucu veya kargocu geldi, hemen hızlıca sütyenini takmayan kaç kişiyiz? Altı üstü iki dakika sürecek bir işlem için?

Evet ben de tatile sadece bikinisini alıp giden kızlardan olmak isterdim ama ne yazık ki ben "son hali yürekleri burkan" kadınlardanım.

Plajda karaya vuran denizanasıyım.

Hani evlendikten sonra hemen 15 kilo alanlardan, doğum kilolarını asla atamayanlardan, memeleri yer çekimine direnemeyenlerden.

Bayılıyorum incecik ve küçük memeli kızlara ki genel gözlemim hepsinin hippi kızlar olması.

Hippilik müessesine dahil olmak için ilk şart memesiz ve zayıf olmak anladığım kadarıyla.

Ekşi sözlükte "memesiz kızlar" başlığındaki entryleri okuyunca sinirden kulaklarımdan alevler fışkırdı.

Okumayın sakın, sinirinizi bozmayın bence. Memesiz kadınların neden nefes aldıklarını bile bilemeyeni var mesela aralarında.

Ciddi ciddi açıp Freud okuması gereken bir insan bence. Buradan kendisine ulaşabiliyorsam eğer ona tavsiyem tedavi olması gerektiğidir.

Meme olayını bu kadar abartmayın arkadaşlar, meme dediğin gerçekten yağ tabakası başka da bir halt değil.

Bu arada efsanevi mayolar üreten, fakat asla küçük tombul şişe bira tipli Türk kadını için üretmediği belli olan Zeki triko batmış.

Çok üzüldüm. Evet, benim için değildi o mayolar. Bir kaç kez kabinlerine girip denemişliğim ve aynaların bana "çık git buradan" diye fısıldadığına yemin edebileceğim denemelerim olmuştu. Belki bir gün demiştim ama kısmet değilmiş. Önemli bir markaydı yazık olmuş. Tabi markanın adının triko olması ve mayo satması da ayrıca değişik bir durummuş bak şimdi dikkatimi çekti, yazarken.

Ben gerçekten ziyadesiyle sıkıldım kadınların vücudlarıyla, memeleriyle saçıyla başıyla, cildiyle uğraşılmasından.

Basının rahatsız edici eril dilini değiştirmesi gerek.

Mesela "doğum kilolarını atamadığı görüldü" "sevenlerini üzdü" "bikini yerine mayo tercih ettiği görüldü" gibi cümleleri derhal terk etmeli.

Ayrıca bu tip magazin gazeteciliği artık geride kalmadı mı?

Bırakın ya bu müsilaj dilleri. Faydasız ayrıca eğlenceli bile diil.

Zaten artık herkesin kendi medyası var ve kadınlar diledikleri gibi şahane pozlarını, kompleksiz şekilde paylaşıyorlar.

Onların sosyal medyalarından aparttığınız pozlarla haber yapamazsınız.

Haaa, bakın mesela size bir haber konusu.

Rahim ağzı kanserini önleyen HPV aşısı ulusal aşı programına alınmalı.

Bir çok kadının kanser olmasını önleyen bu çok önemli aşıyı maalesef sağlık bakanlığı aşı programına almadığı için, sadece özel olarak yüksek bedellere yaptırabiliyorsunuz.

2 doz önerilen aşının dozu şu an 750 TL.

Bir çok kadının hayatını kurtarabilecek aşının derhal aşı programına alınmasını talep ediyoruz.

Sevgili basın, bunu da yaz!!!

KÖTÜ KIZ

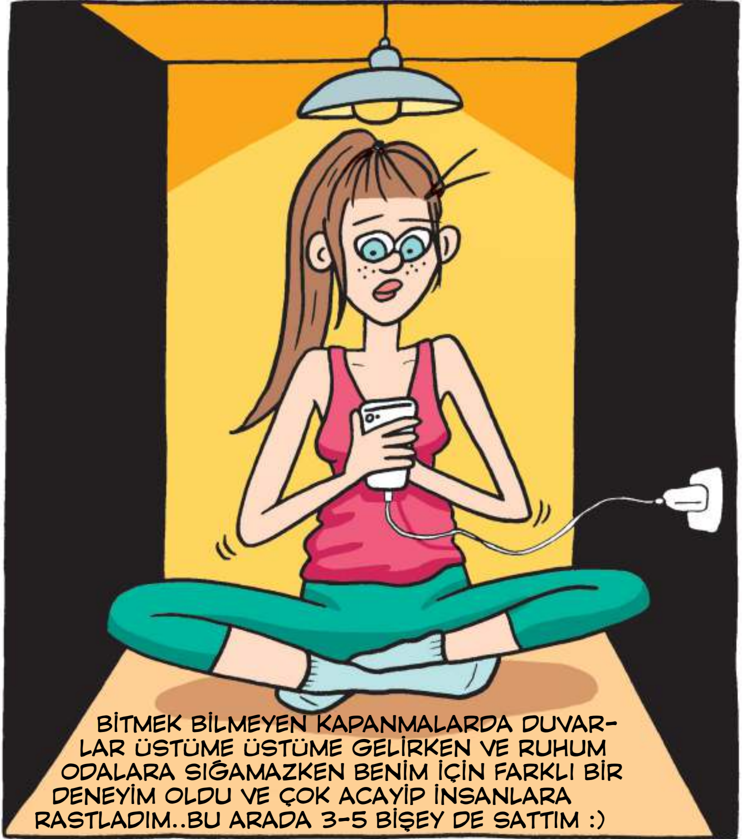
Ramize Erer

TEKLİF VERİP ALMAYANI ENGELLİYORUM

İKİNCİ EL KIYAFET EŞYA ALIP SATABİLDİĞİN BAZI APLİKASYONLAR VAR. BEN DE KULLANMADIĞIM BAZI ŞEYLERİ SATARIM DİYE BUNLARDAN BİRİNDE Bİ HESAP AÇTIM..

GİBİ DETAYLI SENARYOLAR İLGİ ÇEKİYOR..YAZIN ALLAH YAZIN..TIRNAKLARINIZI MANGAL MAŞASI KADAR UZATIN UZATAMIYORSANIZ TAKMA TIRNAK TAKIN..TEK TAŞ,BEŞ TAŞ VS EVİNİZDEKİ TÜM TAŞLARI KADRAJA SOKUN!!

2. EL DİLİ VE EDEBİYATINA HAKİM OLUN..TOZ TORBASI YERİNE DUST BAG YAZARSANIZ 1000 LİRAYA SATACAĞINIZ ÇANTAYI 2000'E SATARSINIZ.. BU ELBİSE NENEMİN DONUNA DÖNDÜ RESMEN K.ÇIMDA PARALANDI YAZMAK YERİNE 'UFAK TEFEK KUSURLARI VAR AMA KULLANIMA ENGEL DEĞİL" DERSENİZ SİZDEN İYİSİ YOK!

BURADA AŞIRI CAZGIR TİPLER DE VAR. SİNMEYİN, ÜSTE ÇIKIN!
TEKLİF VERİP DURMAYIN.. İHTİYAÇTAN SATMIYO-RUM.. FAKİR DEĞİLİM EZİKLER!! ANLADINIZ MI?
SANKİ BİZ AJLIKTAN SATIYORUZ..
SEN KİM KÖPEKSİN!!

BİR DE BURADA DÖNEN BİR KUL-LANILMIŞ ÇORAP SEKTÖRÜ VAR.. SANIYORUM FETİŞ..BEN SANI-YORDUM Kİ BU FETİŞE SAHİP İNSANLAR İÇİN ATIYORUM SEVGİLİSİNİN ÇORABI DEĞERLİ-DİR.. MEĞERSEM DEĞİLMİŞ..

BEN SATMADIM.. AMA BİLGİNİZE, DARDA KALIRSANIZ KOKMUŞ ÇORABINIZ DA PARA EDİYOR ARKADAŞLAR!
SNIFF
SNIFF

YAKIN GELECEKTE 'CEKETİMİ SATARIM' YA DA PAZARDA LİMON SATARIM'IN YERİNİ "KİRLİ ÇORABIMI SATAR OKUTURUM SENİ" VERSİYONU ALABİLİR! YA DA SİMİT SATIP ONURLU YAŞAMAYA ÇORAP SATMAK GİBİ Bİ ALTERNATİF GELEBİLİR..

BENCE 2. EL SATIŞI EĞLENCELİ VE EKONOMİK..ARKA-DAŞLA ALIP VERMEK DE GÜZEL, GİYSİ KUTULARINA ATMAK DA GÜZEL TABİ Kİ.. KAPANMAYAN GARDROP-LAR , ŞİMDİ GİYMİYORUM AMA BELKİ BİR GÜN DİYE DİYE YILLARCA İSTİFLENEN KIYAFETLER OUT!
38
39
ipek

HANDAN ERTUĞRUL

Canım Handan Anne. Canım Kadın.

Eda Pera Küçük

edaperakucuk@gmail.com

Handan Ertuğrul… 1927 yılında İstanbul Fatih'te doğan Handan Ertuğrul ortaokula giderken Ankara Radyosu tiyatro kolunda çalıştı, 1942'de Ankara Devlet Konservatuvarına girdi, tiyatro ve opera bölümünü 1948'de bitirdi.

1949 yılında Devlet Tiyatrolarında stajyer olarak göreve başladı. 1950 yılında sanatçı kadrosu alan Ertuğrul, 1992 yılında yaş haddinden emekli oldu. Operada Mozart'ın Figaro'nun Düğünü'nde Barbarina rolünü oynayan Ertuğrul, birçok müzikalde de önemli rollerde kendini gösterdi. Türk tiyatrosunun başarılı oyuncularından biri olan Handan Ertuğrul, Goethe, İbsen Montherland, Thornton Wilder gibi yazarların yapıtlarını canlandırdı. Sesi ve oyunculuk gücüyle sahneye egemen olan sanatçı, altmışlı yıllarda Muhsin Ertuğrul ile evlendi.

Pek çoğumuz kendisini Muhsin Ertuğrul'un eşi olarak biliriz. Ama aslında kendisi bu ülkenin sanat tarihine yön vermiş büyük bir duayendir. Nereden mi biliyorum; çünkü kendisi benim manevi annem.

Handan Annemi ne yazık ki 94 yaşında iki ay önce yani 1 nisan 2021'de kaybettik. Gerçekten kötü bir şaka gibi…

* * *

Bu yazım Handan Annem'e bu dünyadaki son görevimdir. Sizlere biraz onu anlatacağım.

* * *

Handan Annemle 2015 yılında İstanbul Devlet Tiyatroları'nda çalıştığım dönemde tanıştık. Kendisi Devlet Tiyatrosunun emekli oyuncusu olması bir yana harikulade bir insandı. Telefonda onu ilk kez aradığımda, hiç unutmam; sesim titremiş, ellerimi ayaklarımı nereye koyacağımı şaşırmıştım.

Bilen bilir tiyatro ve opera aşığı bir kadınım. Küçüklüğümden beri babamla gittiğimiz tiyatro oyunlarını görme heyecanı beni bu günlere getirdi ve sanatın pek çok dalına kara sevdayla bağlandım. Hakikaten bu aşk işte beni bir süre ilk göz ağrım spikerliğe ara vermemde büyük bir neden oldu.

Sonra hemen kendimi devlet tiyatrolarında çalışırken buldum. İnanın yine olsa yine aynısını yapardım. Zira o dönem benim için bu bulunmaz bir şanstı. Sadece mesleki hayatım değişmedi, hayatın tamamına bakış açım olağanüstü etkilendi. Bambaşka pencerelerden bakmayı öğrenmeye başladım ve her sabah koşa koşa işe gittim.

* * *

Tam olarak işte o dönemde hayatıma çok kıymetli isimler girmeye başladı. Benim için Eda Pera olarak kalben en yakın hissettiğim kişi olan Handan Ertuğrul'a kısa bir süre sonra anne derken buldum kendimi. Muazzam bir histi. Bu yazıyı yazarken bile ellerim titriyor resmen. Çok özlüyorum çünkü onu şimdiden. :(

* * *

Handan Annemin benim için hazırladığı sofralar, bulduğumuz her fırsatta beraber gittiğimiz tiyatro oyunları derken bir baktım ki tüm hayatım o dönem Handan Annemle geçiyor. Dünyanın en iyi okuluna gidiyor gibi hissediyordum. Ne büyük şans benim için…

Hemen her pazar öğle yemeklerim Handan Annemin Salacak'taki evinde geçerdi. Bana hep şunu öğütledi: 'Olumsuz her şey fırsata dönmeli ve yükselişe geçilmeli. Allah'tan başka da kimseden bir şeyi iki kere isteme kızım.' diye…

* * *

Yakın çevrem dışında pek kimse bilmez ama 20'li yaşlarımın başında kanser tedavisi gördüm ve aslında kanseri yenmeye başladığım dönemde Handan Annem hayatıma girdi. O dönem kanser ilaçlarından karaciğerim hırpalanmış ve doğal besinlerden onarıma ihtiyacı vardı bedenimin. Handan Annem İzmir'den çok özel bir yerden her ay enginar getirtmeye başlamıştı bana. Onun enerjisiyle yediğim o enginarın tadını bir daha asla bulamadım ve biliyorum ki bulamayacağım da bundan sonra. Kanserin ruhumda bıraktığı tahribat da sayesinde çok kısa sürede iyileşmeye başladı. İşte Handan Annemin benim için ne denli önemli bir kıymet olduğunu oradan anlayabilirsiniz. Benim bugün güçlü bir kadın olmamın temelleri tam olarak o günlerde atıldı.

* * *

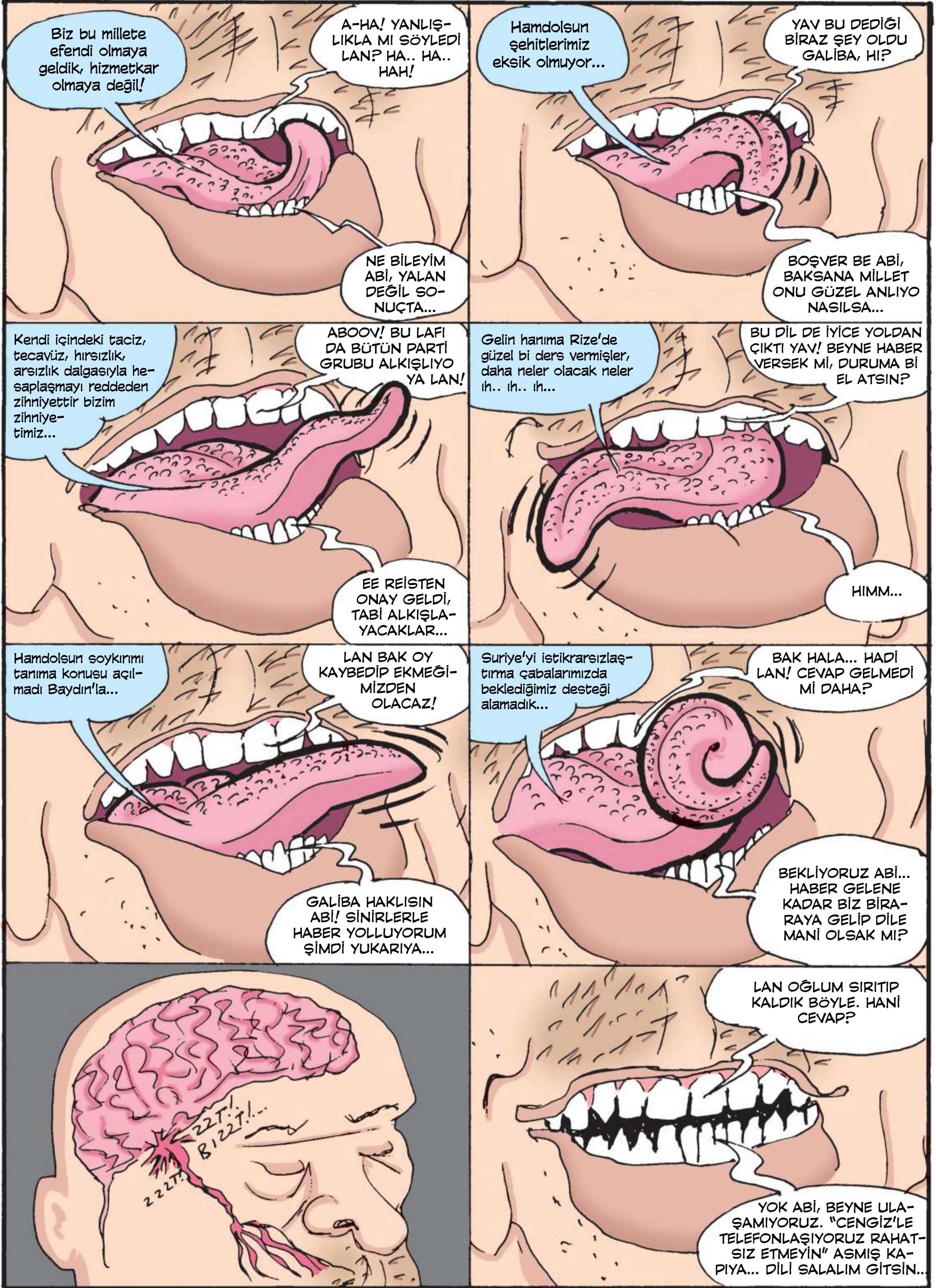
Handan Anneme dair anlatılacak çok şey var. Mesela Salacak'taki evin banyosu… Handan Annemin altın yaldızlı saç fırçası, kimsenin dokunmasına müsaade etmediği o saç fırçasıyla saçlarımı tarardı. Önüne oturturdu beni ve sonsuza kadar saçlarımı tarasın isterdim.

* * *

Belki başka bir yazımda sizlere Handan Annemi anlatmaya devam edeceğim. Handan Annemin şu an ışıklar içinde olduğuna eminim. Bir tiyatro oyunundan çıkarken kapıda bana söylediği sözü paylaşıp, sonlandırmak istiyorum yazımı: 'Tesadüf bir başlangıçtır, finali sen oynarsın. Perdeyi kader kapatır.'

Seni seviyorum Handan Anneciğim… Işıklar hep üzerinde olsun.

KEMİKSİZ

Biz bu millete efendi olmaya geldik, hizmetkar olmaya değil!
A-HA! YANLIŞLIKLA MI SÖYLEDİ LAN? HA.. HA.. HAH!
NE BİLEYİM ABİ, YALAN DEĞİL SONUÇTA...
Hamdolsun şehitlerimiz eksik olmuyor...
YAV BU DEDİĞİ BİRAZ ŞEY OLDU GALİBA, HI?
BOŞVER BE ABİ, BAKSANA MİLLET ONU GÜZEL ANLIYO NASILSA...
Kendi içindeki taciz, tecavüz, hırsızlık, arsızlık dalgasıyla hesaplaşmayı reddeden zihniyettir bizim zihniyetimiz...
ABOOV! BU LAFI DA BÜTÜN PARTİ GRUBU ALKIŞLIYO YA LAN!
EE REİSTEN ONAY GELDİ, TABİ ALKIŞLAYACAKLAR...
Gelin hanıma Rize'de güzel bi ders vermişler, daha neler olacak neler ıh.. ıh.. ıh...
BU DİL DE İYİCE YOLDAN ÇIKTI YAV! BEYNE HABER VERSEK Mİ, DURUMA Bİ EL ATSIN?
HIMM...
Hamdolsun soykırımı tanıma konusu açılmadı Baydın'la...
LAN BAK OY KAYBEDİP EKMEĞİMİZDEN OLACAZ!
GALİBA HAKLISIN ABİ! SİNİRLERLE HABER YOLLUYORUM ŞİMDİ YUKARIYA...
Suriye'yi istikrarsızlaştırma çabalarımızda beklediğimiz desteği alamadık...
BAK HALA... HADİ LAN! CEVAP GELMEDİ Mİ DAHA?
BEKLİYORUZ ABİ... HABER GELENE KADAR BİZ BİRARAYA GELİP DİLE MANİ OLSAK MI?
ZZZT! BIZZT!..
ZZZT.
LAN OĞLUM SIRITIP KALDIK BÖYLE. HANİ CEVAP?
YOK ABİ, BEYNE ULAŞAMIYORUZ. "CENGİZ'LE TELEFONLAŞIYORUZ RAHATSIZ ETMEYİN" ASMIŞ KAPIYA... DİLİ SALALIM GİTSİN...

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Aslı Perker'le son kitabı "Ayrılığın İlk Günü" üzerinden 21. yüzyılda kadın – erkek ilişkilerini konuştuk:

"Kadınlar her zaman erkeklerden güçlü olacak, bu konuda en ufak bir tereddüdüm yok."

Türk yazın hayatının önemli isimlerinden Aslı Perker'in son romanı çıktı. Bu romanda Perker, ayrılıktan sonraki ilk günde kadının yaşadığı iç hesaplaşmaları, iç muhakemeleri ve arınma sürecini anlatıyor. Ayrılığın İlk Günü, Perker'in yedinci romanı. Özellikle Cellat Mezarlığı ve Sufle kitaplarını sevdiğim, kaleminin netliği ve de dolambaçsızlığıyla dikkat çeken Perker'le son romanından çok da "spoiler" paylaşmadan, 21. Yüzyılda kadın erkek ilişkilerini konuşalım dedik. Açık ilişki mefhumunu masaya yatırdık, çok aşklılıktan girdik sevemeyen adamlardan çıktık. Buyurunuz…

"Açık ilişki" çağımızın bir tür hastalığı mı, yoksa uygulayabilenler için bir tür özgürlük alanı mı? Kadınlar açık ilişkide daha mı zorlanıyor?

Açık ilişki iki taraf da gönüllü olduğu zaman yürüyebilecek bir şey. Ayrıca sırf adını koymakla yapılabilecek kadar kolay bir şey de değil. Aslında şöyle galiba, açık ilişki bir ilişki yok demek. Adını öyle koyalım. İlişki yok, insanlar istedikleri gibi yaşıyorlar. Arada bir görüşüyoruz daha çok. İşte özgürlük alanı. Zaten aşk da öyle bir şey değil. Kadın ya da erkek aşık olduğu zaman gözü kimseyi görmez. Başka insanı düşünmez bile. Beyin kimyası buna müsaade etmez. Ama bu sürer belki on sekiz ay, belki otuz altı ay.

Açık ilişki meselesinin kadınlara daha çok koyuyor olmasını toplumsal cinsiyet rollerini en özgür kadının bile içselleştirmiş olmasına bağlayabilir miyiz? Yoksa bu bildiğin hödüklük mü? Nedir sizce?

Bunun kadınlıkla erkeklikle çok alakası var mı? Birine aşıksınız, onu kıskanmak sizin durdurabileceğiniz bir duygu değil ki. Mesele cinsellik de değil bence. Ben o cinselliğe götüren flört anlarını, gülücükleri kıskanırım mesela. Beraber yenen yemekleri. Özellikle de size harcanmayan, işim var vesaire denen zamanların başkasıyla harcanmasını. Değersizlik duygusu gelir yapışır insana. Ego zedelenmesi olur. Ben niye bunları sırf medeni olacağım, içselleştireceğim, çünkü özgür kadın olacağım diye yaşayayım ki? Niye kendi psikolojimle oynayayım? Açık ilişki yaşamam bitti gitti. Özgürlük bu mudur gerçekten? Yani istediğin an istediğin kişiyle sevişmek midir? Bilmiyorum takip ettiniz mi, "Epiktetos, Kendisinin Efendisi Olmayan Hiç Kimse Özgür Değildir" diye bir kitap yazdım. Özgürlük çok daha felsefi bir şey benim için. Kırk altı yaşımdayım, oraları geçeli çok oldu.

"Seviyor, ama aşık değil..." Her kadın hayatının bir döneminde böyle bir adamla birlikte olmuştur. Neden böyle oluyor dersiniz? Ders çıkaralım diye mi giriyor bu adamlar hayatımıza?

Bunu daha yeni yirmi yaşındaki yeğenimle konuştuk. Herkes aşık olunmak ister, herkes tutkuyla bağlı olunmasını ister. Seni seviyorum ama aşık değilim lafı insanın kalbini kırar. Çünkü bu başkasına aşık olma potansiyeli var demektir ve şunu hepimiz biliyoruz ki aşık olan insan aklını yitirir. Ama tabii bunları istememek, önemsememek gerçek özgürlük. Birinin seni ne kadar sevip sevmediğini önemsememek üzerinde çalışılması gereken şey. Ama dürüst olalım, insanız ve her birimiz gidip Tibet'te tek başımıza oturacak kadar da olgun, ermiş değiliz. Bunu yapabilenler zaten zihinlerini kontrol ederek ateş üstünde yürüyüp acı da çekmiyorlar. Basit bir insandan çok fazla şey bekliyoruz.

"Polyamory" meselesi nedir? bir de "Türk kadını Türk erkeğine çok fazla" demişsiniz biraz açalım bu konuyu...

Etrafınıza bakarsanız açmaya gerek bile olmadığını fark edersiniz. Türk kadınları hoş, güzel, alımlı, bakımlı, iş bilir, pratiktir. Türk erkeği yakışıklılığıyla göze çarpmaz. Çoğunlukla çorabını bile bulamaz, bırakın o çorapları yıkamayı. Şimdi şu halde, Türk erkeğinin birden fazla kadına aşık olabilmesi normaldir ve hatta hakkıdır. Çünkü var. Ama Türk kadınının her gün gönlünü birine kaptırmasını bekleyemezsiniz. Çünkü yok. Polyamory birden fazla insana aşık olmak demek. Ama önce etrafta aşık olunası insanların olması gerekmiyor mu?

Çok eşlilik ya da çok aşklılık meselesinin genellikle kadınlarca hoş karşılanmamasının kadının evlenince "evinin kadını" olmasıyla da ilgisi yok mu? Çalışsa bile evinin kadını oluyor neticede. Ama bir de dışarıda akan bir hayat var... Ve o hayatı yakalayan genelde erkekler oluyor.

Eh tabii. Zaten biraz önce de dediğim gibi bana ayrılmayan bir zamanın başkasına ayrılmasından bahsediyoruz. Kadının ise işi başından aşkın. Evin içinde bir hizmetçi gibi. Evlenen kadın artık işini hobisi olarak düşünmek zorunda, çünkü esas işi evi çekip çevirmek, çocuk bakmak, kocasının önüne yemek koyup kaldırmak ve sürekli zaten işinin o kadar da önemli olmadığını dinlemek. Hatırlarsınız eskiden bu durum erkeklerin kahveye gitmesi olarak resmedilirdi, şimdi ofis saatlerinden sonra bir *drink* almak. Kadın da o hayatı yakalamaya başladığı ya da en azından bunun için çabaladığı zaman sıkıntı yaşanmaya başlanıyor zaten. O zaman birden çok eşlilik çok aşklılık yerine "evin ihmal edilmesi" konuşulmaya başlanıyor.

Şimdi hiç inkar etmeyelim. Türkiye bizim ruhumuzu yaraladı. Genel olarak ilişkiler çok bozuk. Hayatın her alanında. İnsanlar birbirine sevgi veremeyecek kadar çürütüldüler. Ama bana öyle geliyor ki kadınlar bu yaralayıcı ilişkilerden daha güçlü çıkıyor. Neler söylersiniz?

Hayatımda hiçbir zaman yaşadıklarım için başkalarını suçlamadım. Her şey ben istediğim, ona göre davrandığım için olmuştur. Dolayısıyla çürütüldüğümüze inanmıyorum. Bu kadar bilgeliğin fışkırdığı topraklarda gönlümüzü sağlam

“meziyet”

fatima yıldız erkan
fatimayildizerkan@gmail.com

Ne zaman akşam yemeği için annemlere gitsem manzara aşağı yukarı şöyle oluyor: Annem mutfakta birşeyler ile meşgulken Esra Erol arka fondaki açık televizyonda birilerinin DNA testlerini açıklıyor. Kocaları beraber kaçtığı için bağıran kadınlar, kızı komşusunun oğluna kaçtığı için bağıran anneler, oğluna kaçan kızı kabul etmediği için telefonla bağlanan komşu adamlar kaçan kızın aslında başkasının kızı olduğunu DNA testi ile öğrenen ve hemen kendisi de komşuya kaçan adamlar ve inanılmaz bir kaos mutfağı ele geçirmişken sakin sakin soğan doğrayan annem.

Annem, ortamda balya balya DNA testi, baba olduğundan bihaber baba, kızı kaçan baba ve DNA testi ile kızının aslında bacanağı olduğunu öğrenen baba varken akıl sağlığını nasıl koruyor bilmiyorum.

Derdim eski zaman nostaljisi değil! Zira Savaş Ay'ın varil başında milleti toplayıp kavga ettirdiği zamanlar da daha iyi değildi ama bu gerçekten baöbaşka bir seviye.

Kızını aramak için programa gelip o arbede içerisinde alt komşunun katili olduğuna ikna olup polise teslim olan adamların olduğu bir ortam elbette ilgi çekici ama buna bile şaşırmadan soğan doğrayacak seviye, işte o insan üstü bir meziyet.

YEMEK HAZIIIIRRRR...

"Iyi ki doğdun Tibet Alp, seni çok seviyorum canım oğlum."

tutmak bizim işimiz. Bunu kimse bizim için yapamaz. Önünüze her şey sunulabilir. Teknoloji, para, kültür, sanat... Bunları alıp almamak, hangisini alacağınızı tercih etmek sizin işiniz. Ben bir insanı en zor doyuracak işlerden birini yapıyorum, bugüne kadar da ne beni destekleyen ne de ayağıma çelme takan oldu. Bu yol benim yolum.

Kadınların yaralayıcı ilişkilerden daha güçlü çıkmasına gelince, kadın her şeyden güçlü çıkar. Çünkü hayatta kalma, hayata getirme ve hayata getirdiğini de hayatta tutma içgüdüsü var. Bu içgüdü ve içsel kuvvet doğursa da doğurmasa da var. Kadınlar her zaman erkeklerden güçlü olacak, bu konuda en ufak bir tereddüdüm yok.

Fotoğraf: Dilan Bozyel

İLKEM TURHAN

ÇOĞU SORUNLA UYUYARAK BAŞ EDİYORDUM.

BUNU FARK ETMİŞ OLMALILAR Kİ ARTIK UYUTMAYACAK SORUNLAR GÖNDERİYOLAR.

Katina Karanikola

YUNANİSTAN KAROLAİN’E, TÜRKİYE DENİZ’E AĞLIYOR.

Simera karderina mu
(Bugün kanaryamız)
Thrinume ton kaimo su
(Senin kaybına yas tutuyoruz)
Ke den tha ksadume pia
(Senin gülümsemeni)
Ah, to xamogelo su
(Ah, bir daha asla göremeyeceğiz)
Efiges ke afises edo
(Gittin ve bu dünyaya)
Ena mikro angeludi
(Ufacık bir melek bıraktın)
Ke su afieronume to pio kalo tragudi
(sana en güzel şarkıyı adıyoruz)

Yürek parçalayan ağıtı yirmili yaşlarda, çocuk denecek yaşta, gençler arkadaşları Karolain için yazdılar, göz yaşları oluk oluk akarak uğurladılar. Zira Karolain de henüz yirmi yaşındaydı. Çocuktu, bebeğiyle birlikte büyüyeceklerdi, birlikte oyunlar oynayacaktı acımasızca öldürülmeseydi. On beş yaşındayken aşık olmuş yirmi yedi yaşındaki pilota. Karşılıksız değildi sevgisi. Pilot Karolain’i her gün görebilmek için helikopterle gittiği okulun etrafında dolanıp dururmuş. Okulu bitirince on sekiz yaşında evlenmiş, iki yıl içerisinde bir düşük bir doğum yapmış, anneliğe, aşka, sevgiye doyamadan feci bir şekilde hayattan koparıldı. Yunanistan’dayım ve ne zaman televizyon açsam Karolain cinayeti tartışılıyor her kanalda. Televizyon haberlerinde cinayetten sonra eve ilk giren, gözyaşlarını tutamayan, polisin anlattıklarını dinlerken kanım donuyor. Evin girişinde, merdivenlerde çiftin köpeği asılmış. Yatak odasında ise Karolain’in eşi karyolanın demirlerine bağlanmış, yatakta ise on bir aylık bebekleri, olup bitenden habersiz, annesinin cansız bedeni üzerinde emekliyormuş. Pilotun ifadesine göre hırsızlık amacıyla evlerine girilmiş, polis gelene kadar Karolain’in öldürüldüğünü bilememiş şerefsiz. Cenazesine kucağında on bir aylık bebeğiyle, timsah gözyaşı dökerek katıldı, hepimizin yüreği darlandı. En iyi tiyatroculara rakip olacak kadar iyi oynadı rolünü. Karolain’in acılı annesi kendi acısını içine tıkarak damadına sarılıp sarılıp güç vermeye çalıştı. Nereden bilecekti kızını öldüren, cinayeti yöneten, en rezil şekilde rol yapanın, sıkı sıkı kucakladığı adamın ta kendisi olduğunu. İnsana benzeyen, yaratık otuz sekiz gün boyunca herkesi kandırmayı başardı. Katillerin eşkâlini verdi, göçmenleri suçladı, katillerin yakalanması için dua ediyormuş. Ve sonunda duaları kabul oldu. Otuz sekizinci günün sonunda katilin kendisi olduğunu duyduğumda ne yüreğim ne de gözlerim dayandı. Gözyaşlarım Karolain için akarken içimde kabaran öfke ise o ana kadar inandığım, empati kurmaya çalıştığım katileydi. Polise verdiği ifadede evladı için cinayeti itiraf etmediğini yüzü kızarmadan söyledi. Bebeği hem annesiz, hem babasız bırakmaya gönlü razı değilmiş canavarın. Haber duyulur duyulmaz Yunan kadınlarında bir öfke bir öfke… İşi gücü bıraktılar siyah matem giysileriyle, Yunanistan’ın her yerinde katilin olabilecek en yüksek cezayı alması için sokaklara dökülüyorlar her gün. Neyse ki Yunanistan’da İstanbul Sözleşmesi yürürlükte…

Türkiye’ye dönüyorum Deniz Poyraz’ın haberiyle çalkalanıyor. Bu kez öldüren bir sevgili, eş, baba değil kin ve nefret cinayeti. Irkçılık insanlığa bulaşmış, tedavisi mümkün olmayan, aşısı bulunmayan en büyük pandemi. Deniz’i vuran katil “kimseye zarar vermediğini” söylüyor. Onun gibi faşist ve kirli topluluğa göre bir kürt eksilmiş, ne ala. Madalya alması gerekirken kelepçe niye?

Yeter artık. Yeter diyorum. Daha kaç kadın bedeni toprağa verilecek o kirli eller yüzünden? Ne zaman hesap sorulacak? Ne zaman dur denecek?

İLKEM TURHAN

SANIRIM BENİM HAYAT DÖNGÜM

KOCAMAN Bİ DÖNME DOLAP

BAYAN YANI

2021- 05 - TEMMUZ
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

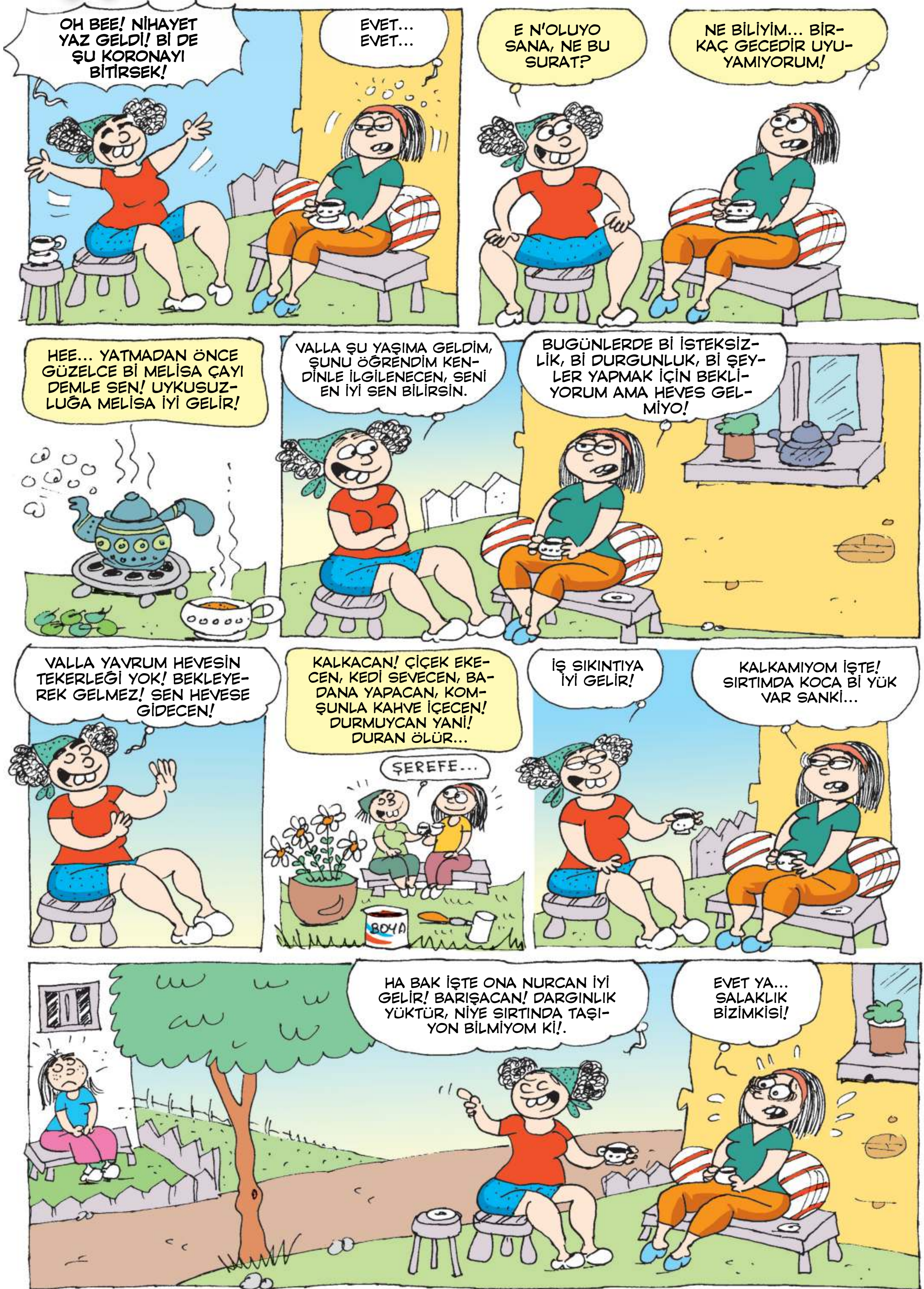
Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 292 94 50

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 249 91 13

Şifa

Feyhan Güver

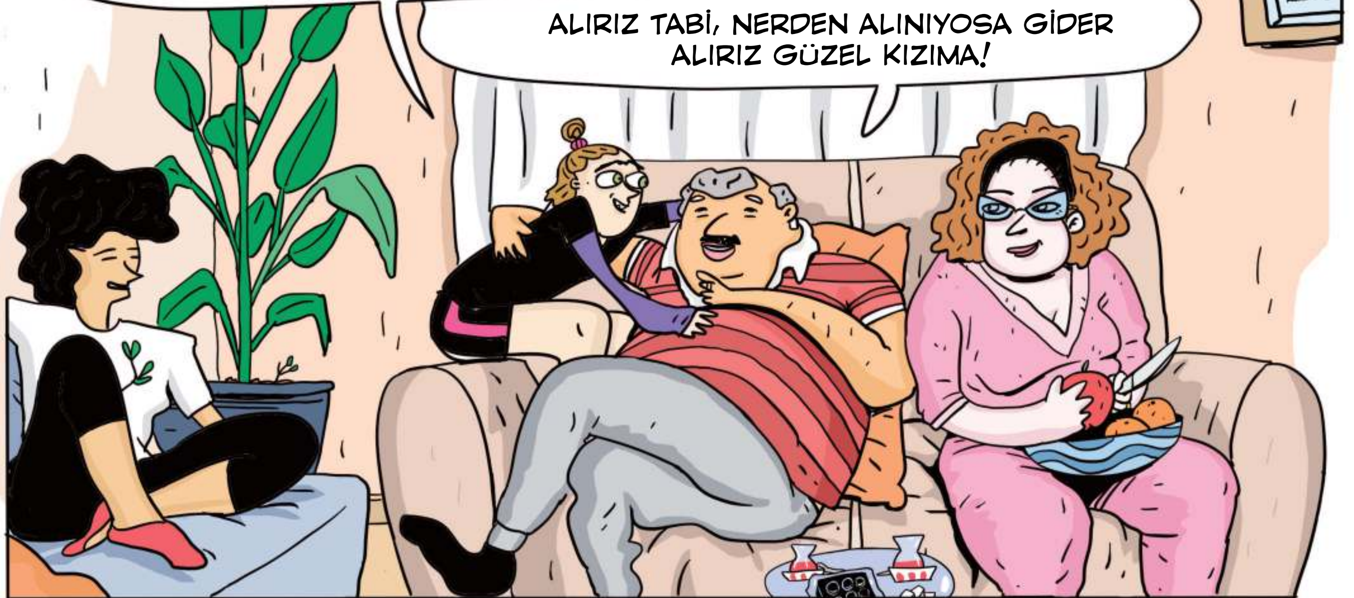

1991
DIŞARDA BULDUM KAPININ ÇIKIŞINA BIRAKMIŞLAR!
AY O NE?!
ELLİ KERE SÖYLEDİM ELİN PİS EŞYASINI EVE GETİRME DEDİM, MİKROP İÇİNDE...
BAK BİR DE ASIYO HAY ALLAHIM!
BİR ÇAMAŞIR SUYUYLA SİLİVERSEYDİM BARİ!
NEYMİŞ Kİ O?!
OKURSUN ŞİMDİ!
BABA GÖBEĞİ
Betül Yılmaz
CONVERSE HİKAYESİ

Babam ve Ben

NELERLE UĞRAŞIYOR YAA!

NASI, DOĞRU Dİ Mİ?!

BABİŞKOO, BABİŞ, BİŞEY İSTEMEK İSTİYORUM BEN, BİR AYAKKABI GÖRDÜM ARKADAŞIMDA BEN DE ALMAK İSTİYORUM ALIR MIYIZ?
ALIRIZ TABİ, NERDEN ALINIYOSA GİDER ALIRIZ GÜZEL KIZIMA!

ERTESİ GÜN (YÜRÜYEN MERDİVENLER)

İŞTE ŞU DÜKKANA GİRİCEZ!

YÜRÜ EŞŞŞOĞLU EŞEK!

HİÇBİ ŞEYDEN ANLAMIYOSUN! BİR GÜN BENİM İÇİN ÖDEDİĞİN TÜM PARAYI SANA GERİ ÖDİYECEĞİM! ÜHÜEE!

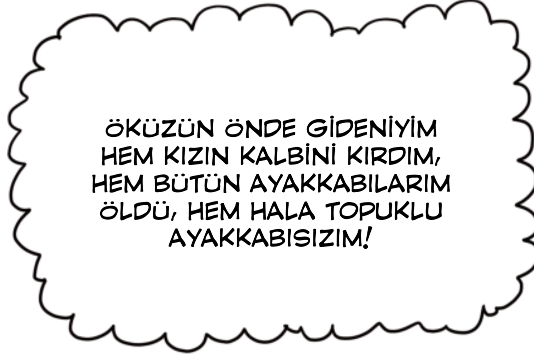

BU OLAYDAN SONRA ABLAM BUNUN BENDE TRAVMA OLMAMASI İÇİN HER DOĞUM GÜNÜMDE FARKLI RENK VE MODELLERDE KONVERSLER ALMAYA BAŞLADI AMA BU HASSAS RUHUMDA YENİ BİR TRAVMAYA DÖNÜŞMÜŞTÜ.

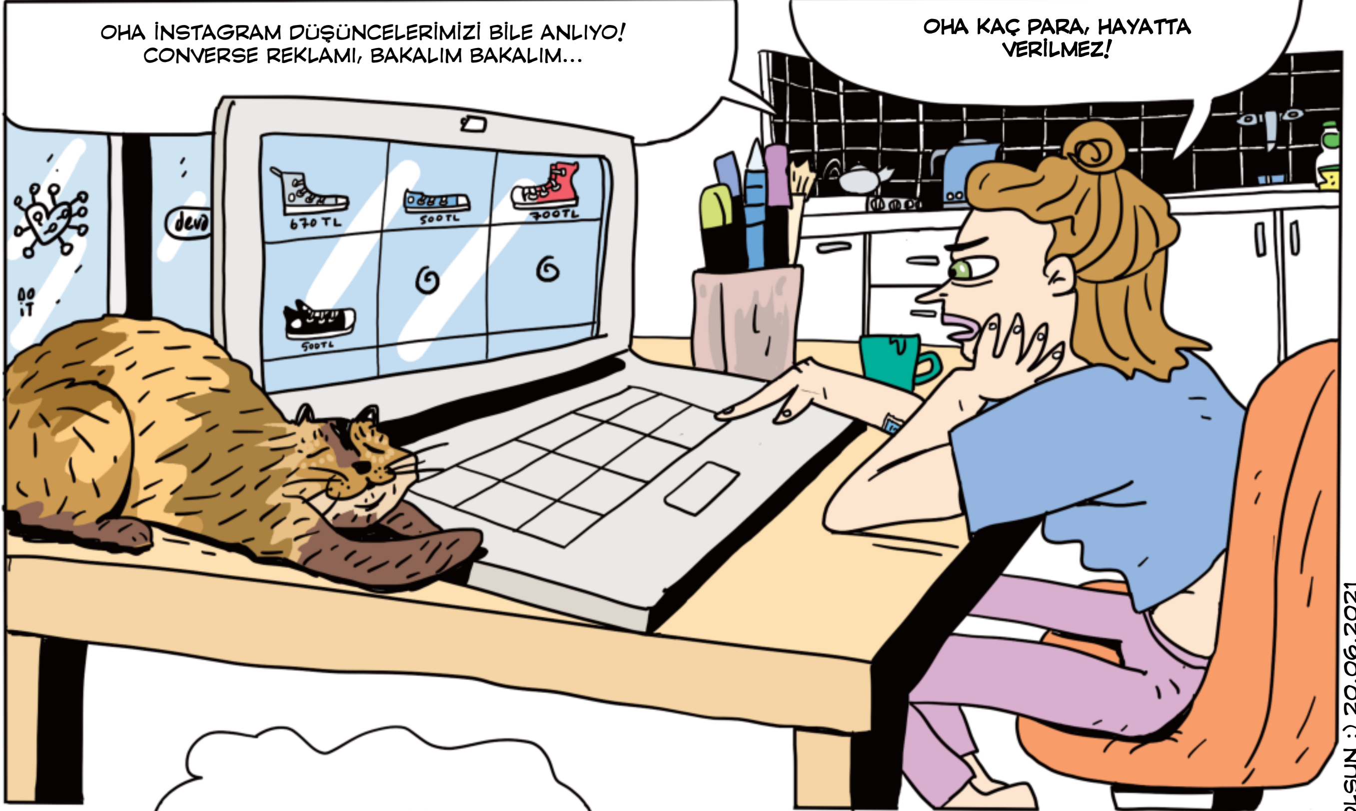
OTUZ YAŞIMA GELDİM HALA BİTOPUKLU AYAKKABIM YOK! ADAM ÇOCUK GİBİ GEZİYORUM YA!

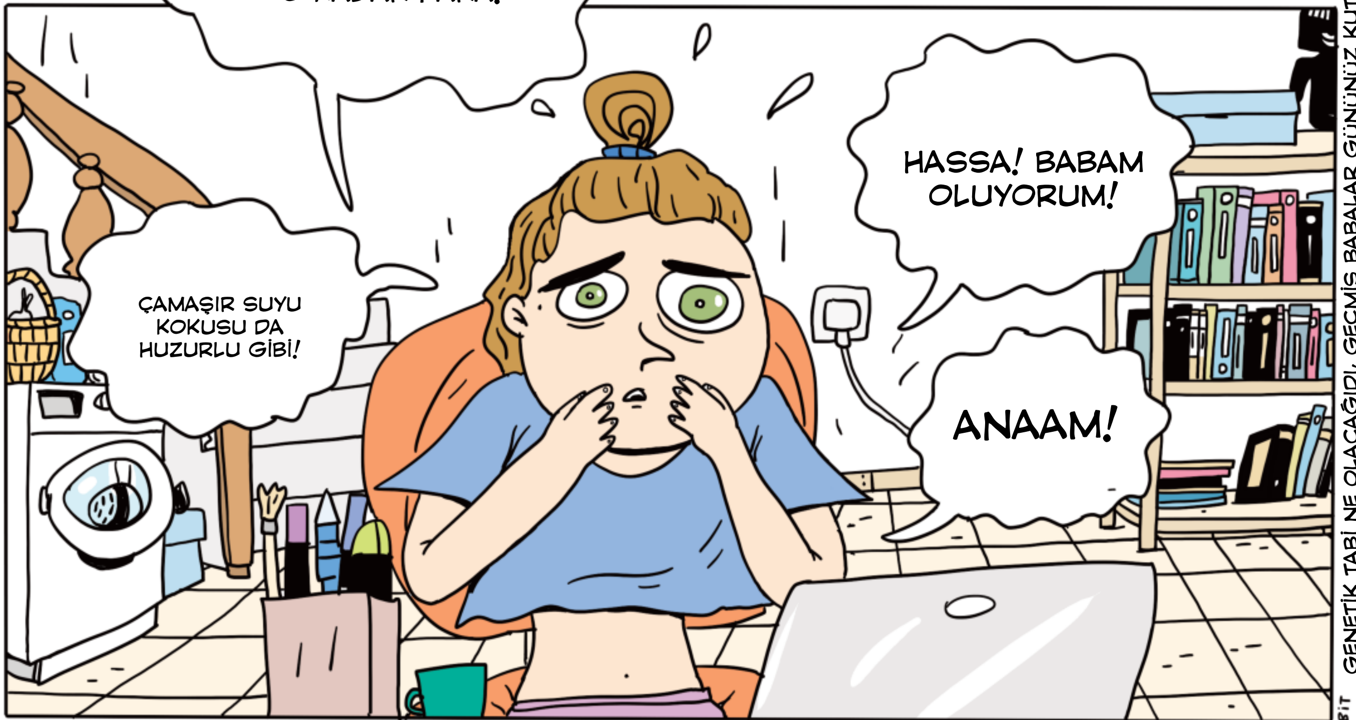

GENETİK TABİ NE OLACAĞIDI, GEÇMİŞ BABALAR GÜNÜNÜZ KUTLU OLSUN :) 20.06.2021

Kaşarlık Üzerine Bir Değerlendirme

Itır Bağdadi

Kız kuruluğunu hiç de toplumun beklentileri doğrultusunda yaşamıyorum, üzerime afiyet. Elime el değmiş, zamanında nikah masasında bir tur atmış, korona öncesi evde kaldı dedirtmeyecek kadar evde oturmayan bir haldeydim ama yine de bir baktım bu terim benim gibi kız kardeşlerime etiket olmuş, gururla taşıyayım dedim. Beni bir kelime veya etiketle yıkacaklara şaşarım, kız kuruluğumu da besin değeri en yüksek şekli olan organik halde yaşarım.

Farkındaysanız toplumun ağzından eksik olmayan terimlere bir bakacak olursak, hemen hemen hepsi kadınları aşağılamak üzerine üretilmiş. Son dönemde kaşar ve süslü bir erkeğin başka bir erkeği değersizleştirmek için seçtiği moda terimler haline gelince genel olarak argo olarak bahsettiğimiz sokak diline bir bakmak gerektiğini düşündüm.

Cinsellikten keyif alsak bir türlü, almasak bir türlü... Eline el değmişse bir laf yersin, değmemişse başka bir laf yersin. Hayatımızı nasıl yaşarsak yaşayalım şu topluma bir türlü kadın olarak kendimizi kabul ettiremedik. Kullandığımız dil bile erkek egemen ve cinsiyetçi bir hale sahip. Tabii erkek cinselliğinin aktifliği ön planda olduğu için eşcinsel ve biseksüel erkekler de bu dil tarafından dışlanmakta. Yani erkek olmak değil cinsel olarak aktif rol oynayan bir erkek olmak ödüllendirilmekte. Erkeklere bir ağda yapsanız doğum yapan kadınların sesini bastıracak kadar bir bağırırlar ki sanki narkozsuz dalakları alındı zannedersiniz, ama yine de "erkek" olmak dilimizde daha cesur ve dayanıklı olmakla ilişkilendirilir. Küfür ve argo da aynen bu şekilde gerçeklerden uzak toplumun cinsiyet kalıplarını tekrar tekrar üreten bir araçtır. En nefret ettiği adamı bile aşağılamak için "kaşar" kelimesinin kullanılmasını başka nasıl açıklayabiliriz? Ya da birini utandırmak için ona "etek giydirmek" ile tehdit edenler kimi toplumda ikinci sınıf haline getiriyor? Tabii ki kadınları...

Organik Kız Kurusu

Üçüncü dalga feministler kadınları aşağılamak için kullanılan bu tür terimlere kadınların sahip çıkıp içini boşaltmaları gerektiğini söylemiştir. Feminist yazar Inga Muscio'ya göre bu tür terimler büyük annelerimize özgürlükleri, çocukları, onurları ve yaşamlarına mal olduğu için onları ele geçirip tekrar anlamlandırmamız gerekmekte. Elizabeth Wurzel'in 1999 yılında yayınladığı Kaltak kitabı bunun en güzel örneklerinden. Bu çizgide devam edersek, mesela şimdi bize kız kurusu deseler, ne kız ne de kuru, ne kadar umursadığımız aşikar. Toplumda yaygın olan küfürlerle kadın cinselliğini pasifleştirme çabalarını görüyoruz ve meydan okuyoruz.

Argo terimlerinin büyük bir kısmı kadınların cinsellikle ilişkisiyle ilgili bir fikir beyan etmekte – mesela kaşarsanız maşallahınız var, profesyonel standartlarda toplum tarafından değerlendiriliyorsunuz. İlginçtir ki yolsuzluk yapanlar için benim bildiğim benzer bir terim yok. Yani çalıp çırparsanız, en kötü betimlemeyle cinsellik yaşamış kadınlara benzetiliyorsunuz. Belki de sırf bu yüzden bizi rahatlatması için sarf ettiğimiz argo terimlere bir kadın eli değse ne iyi olurdu diye düşünüyorum.

Gazeteci yazar Filiz Bingölçe 2001 ve 2005 yıllarında iki cilt olarak Kadın Argosu Sözlükleri yayınladığı için çok uzağa gitmeye gerek yok. Bingölçe yüz yüze kadınlarla görüşüp kadınların mazlum göründükleri anlarda bile nasıl kendilerini dille savunduklarını belgelemiş, kadınların eril sistemle nasıl "kadın diliyle" dalga geçtiklerini göstermiş. İşte size sadece "A" harfinden bir kaç seçmece:

Adam yiyen çiçek: Çok sayıda erkekle ilişki kurmuş ve hepsini de kullanarak bir diğerine geçmiş, çok erkek eskitmiş kadın.

Akide Şekeri: Hoş ve yakışıklı erkek, delikanlı

Al Sepetten Bir Hıyar: haddinden fazla aptal ve bön erkek

Alabula Kuşu: iltifatla kadın tavlamaya çalışan erkek, erkeklik organı, penis. Kadın ayırt etmeyen bulduğuyla yetinen erkekler.

Aladingildoni: cinsel açıdan azgın ama çekiciliği bulunmayan kaba saba erkek

Alayının adı bir karanlıkta tadı bir: cinselliğe sıra gelince bütün erkeklerin aynı olduğunu anlatmak için kullanılır

Aldım ele verdim yola: Kadının erkeği cinsel ilişkiye hazırlaması

Aleksandır Siksallandır: Cinsel çağrışımları nedeniyle üretilen özel isim, Rus erkeği

At sineği gibi bacak arasında yaşamak: cinsel ilişkiye çok meraklı erkek

Kaşar kelimesi yerine sepette hıyar mı tercih edersiniz, Aleksandır Bey mi dersiniz bilmiyorum ama kadınları değersizleştiren küfürleri kullananlara uyarı: kadınların da kendi küfür cephaneleri var, akıllı olun at sineği gibi yaşamayın.

Tehlikeli İlişkiler

Ramize Erer

BAYİİLERDE

FREDERIC'İN ÖLÜMÜ

yaseminolur@yahoo.com **Yasemin Olur**

Frederic bu sabah bokunda boğularak öldü. Belki de bokunda boğulmamıştır ama bana kalırsa öyle oldu. Frederic'i bir alışveriş merkezinden aldım. Otoparka inerken bir hayvan satıcısının vitrinindeki köpeklere gözüm takılmıştı. Yürüyen merdivenden yürüyerek inmem. Durmayı tercih ederim. O gün de duruyordum ve gözüm alt kattaki vitrine takıldı. Vitrinde hayvanlar vardı. Gerçekten çok sevimliydiler. Hayatımda sevimli bir şeylere ihtiyacım vardı. Frederic çok sevimli değildi ama param onu almaya yetti. Vitrinde köpekler vardı ve benim bir köpek alacak kadar param yoktu. Muhtemelen de hiç olmayacak. Param yani. Yine de insanın içinde sanki bir gün çok paralı olacağına dair şüpheli bir umut büyümüyor değil. Sanki hayatın anlamı(varsa eğer) çok paralı olmaktaymış gibi... Fakat dediğim gibi hayatımda sevimli bir şeylere ihtiyacım vardı. Bir köpek sahiplenebilirdim de belki ama bu icraat o an aklıma geldi ve avm'lerde parasız mutluluk yoktur. Benim acelem vardı. Yürüyen merdiven beni artık yürümeyen zemine bıraktığında yürümeye başladım. Çünkü dediğim gibi zemin yürümüyordu artık. Bu işi bacaklarımın ayaklarımla halletmesi gerekiyordu. Dört-beş metre kadar yürüdük. Ben, bacaklarım, ayaklarım... Vitrindeki köpekler çok sevimliydi. Param olsaydı bir köpek alırdım. Kediler de sevimliydi ama bir köpek olamazlardı. Param olsaydı da kedi almazdım mesela. Bir süre vitrindeki köpeklere baktım. Köpekler de bana baktı. Sevimliliklerini iyice arttırdılar. Şimdi bana gösteri yapıyorlardı. Bu gösteri bir süre devam etti. Sanırım param olmadığını anladıkları için bir noktadan sonra gösteriyi kestiler. Dükkândan içeri daldım. İçeride o kadar da sevimli olmayan, ucuz hayvanlar vardı. Sevimsiz oldukları ölçüde ucuzdular. On liraya bir japon balığı aldım. Az da olsa sevimli bir şeylere ihtiyacım vardı. Çünkü kendim fena halde sevimsizdim. Şükürler olsun ki kendimi çok fazla görmüyordum ama kendime maruz kalıyordum. İnsanların bana bakışlarına maruz kalıyordum. Kendi sevimsizliğime tahammül edemiyordum. Ortamın en sevimsizi olmak istemeyişim normal değil mi? Bir de feci canım sıkılıyordu. Yalnız olmayı severim. Sorun yalnızlık değil. Yalnızlık iyidir. Sorun artık yalnız hissetmememdi. Beynimin içinde öyle bir kalabalık büyümüştü ki kafamın içine sığmıyorlardı. Hayır, kalabalıksınız bari susun ya da ne bileyim sırayla konuşun saygısız pislikler! İnanır mısınız kafamı duvara vurup beynimi patlatmak istiyordum. Aslında denedim de ama...şişşşt neyse. Susmuyorlardı yani. Belki bir tabancam olsa susarlardı... ama iyi ki yoktu. Çünkü yaşamak çok güzel. Ölmek bok gibi. Bunun için sevimli bir şeylere ihtiyacım vardı hayatımda. İşte o gün on liraya Frederic'i aldım. Param Frederic'e yetiyordu. Yemi de on iki lira. Param bu yeme de yetiyordu. Eve giderken de bir Mc Burger menü aldım. Çünkü param buna da yetiyordu ve eğer param yetiyorsa neden almayayım ki? Hatta bir de kocaman bir Toblerone aldım, beyaz çikolatalı. Param birçok şeye yetiyor aslında. Sadece bir köpek almak için yetersiz.

O gün eve geldiğimde Frederic'i içi su dolu poşetle beraber salondaki masanın üzerine bıraktım. Frederic'i nereye koyup onu nerede büyüteceğimi hiç düşünmemiştim. Çünkü o günkü planımda bir Frederic almak yoktu. Kullanmadığım bir tencere vardı. Aslında kullandığım bir tencere vardı. Diğer sekiz tencereyi hiç kullanmıyordum. Kimseye de vermiyordum. Paylaşmayı sevmediğimi filan düşünmeyin. Cimrinin teki olduğumu düşünmenizi istemem. Vaktim olmadı. Tek tencere bana yetiyordu. Frederic'i bir tencerenin içine aktardım. O şimdi bir kayısı hoşafı gibi göründüğü tencerede büyüyerek ölmeyi bekliyordu. Küçük olduğu için mi bilmiyorum ama tencerede komik ve sevimli görünüyordu. Bir köpek değildi elbet ama komik ve sevimliydi. İşlem tamamdı. Artık sevimsizliğimi dengeleyecek biri vardı evimde. Ve bu denge bana biraz sükûnet getirebilirdi. Allah muhafaza ya kendime bir şey yapsaydım?

Frederic'in 1. günü

O yaz herkes öldü. Aslında herkes ölmedi. Beni şahit bıraktılar sanırım. Yoksa resmi kayıtlarda sadece üç sayı değişti. Ölüm istatistiklerinde, trafik kazası listelerinde küçük bir hareketlilik. Başka bir şey değil. Kimse adlarını bile hatırlamaz. Beni geride bırakmaları da gerçekten affedilecek bir şey değil. Bütün aile toplanıp bir arabaya bineceksiniz ve biraz dinlenmem için bebeğimi de alıp bir tırın altına gireceksiniz?! Yas tutmadım. Vücuduma yıldırım düştü ama yanmadım. Öfkem yasımı yedi. Öfkem çok aç. Öfkem bütün dünyayı yiyebilir. Yine de doymaz diye düşünüyorum.

O yaz herkes öldü. Ben etlerimi kemirdim. Acımıyordu. Kanı görüyordum ama acı yoktu. Sonra bunu bıraktım. Küfür etmeye başladım. Sokakta yürürken rastgele insanlara küfürler ediyordum. Biri benim ağzımı burnumu kırsın istiyordum. Kimse beni umursamıyordu. İşte bu beni iyice delirtiyordu. O zaman ben de insanların arabalarını çizmeye başladım, anahtarla. İşte o zaman amacıma ulaştım. Kafama kafama vuruyorlardı. Mücadele etmiyordum. Bu hoşuma gidiyordu. Fakat sanırım bu onların hoşuna gitmiyordu. Biraz tekmeleyip bırakıyorlardı. "İnsan başladığı işi bitirmeli!" Annemi de duymuyorlardı. "Arkandan ağlar sonra" yok anne bu başka bir şey. Oradan olayları tam göremiyorsun galiba. Bak tanıştırayım anne, bu turuncu balık Frederic!

Ne kadar da turuncu. Frederic'ın ilk günü dediğim gibi tencerede geçti. Onu kullandığım tek tencereye koymam kötü oldu. Frederic'i ne sanmıştım ki? Bir paket makarna mı? Sekiz tencerem olduğunu anlatmıştım ama kullandığım tek tencere vardı. Aslında kullandığım tencere ile beraber dokuz tencerem oluyor. Kullandığım tencere emaye ve içi paslı. Dışında sıçık çiçek resimleri var. Çiçek resimlerini severim. Sanatı filan da severim ama eğer bir çiçek resmi çizeceksen bence bu sıçık bir resim olmamalı. Beceremiyorsanız boş bırakın tencereleri. Boşluk iyidir. İşte Frederic bu uyduruk çiçek desenli emaye tencerede yaşamaya başladı. Ne halt ettiği görmem için yanına gitmem gerekiyordu. Onu ocağın üstünde bırakmıştım. Sonuçta tencerenin yeri orası. Dalgınlıkla Frederic'in altını açmamam da kader sözüyle açıklanabilecek bir şey. Çünkü yapardım yani. Acıkınca refleks olarak ocağın altını açardım. Açmadım işte. Kısmet. Frederic'in yiyecek yemi vardı hem de tam iki sene. Belki ben de bir zamanlar sevimli bir şeydim. Olamaz mı ya? Küçükken yani sevimliydim belki...Gerçi mevcut dört adet küçüklük fotoğrafıma baktığımda buna dair inancımı destekleyecek bir delil de sunamam size. Çünkü iki fotoğrafımda da ağzım düşmüş ve ağzım kesinlikle bir budalanın ağzı gibi görünüyor. Dudağımın yanındaki ışık yansımasından da anladığım üzere üstelik salyam da akmış. Bu fotoğraflardan birinde bir yaşındayım. Doğum günü partim olmuş ve ben ortama ağzımı açıp salya akıtarak hayretle bakmışım. Bir diğerinde dört yaşlarındayım. Demek ki bir yerden bir fotoğraf makinesi bulunmuş olmalı ki alelade bir günde sokakta dururken(evet dururken. Çünkü ben genelde dururdum. Öyle bakardım. Çok uzun yıllar bunu yaptığım için bu fotoğraftaki durma halini de çok iyi hatırlıyorum.) fotoğrafım çekilmiş. Bu beni çok etkilemiş olmalı ki ağzım yine düşmüş ve bilin bakalım ağzımın yanında ne var? Evet doğru bildiniz, salya. Doğası gereği sevimli olması gereken bir şey olan çocuğun doğası gereği sevimsiz bir şey olan "Ben"e dönüşmesi. Mayam bozuktu demek ki... Diğer iki fotoğraf ise okul dönemine ait. İlk karne heyecanı fotoğrafı ki yemin ediyorum çok heyecanlıydı. Ayaklarımın bağı çözülmüştü. Her halde o müthiş heyecandan olsa gerek altıma işemiştim. İşte bu üçüncü fotoğraftan pek anlaşılmıyor ama altıma kaçırmıştım. Fotoğrafın sadece bir "an"ı dondurması ne güzel. Fotoğrafın sonrasını bilmeyenler sadece fotoğrafa bakarak şu kanıya varabilirler: İşte karnesini aldığı için rahatlamış bir çocuk. Hâlbuki yüzümdeki ifade işemenin müthiş rahatlığı. Bu fotoğrafta ağzımdan akan salya yok. Belki bunu da sonra anlatırım. Belki de anlatmam. Sonuçta her şeyimi size anlatmak zorunda değilim. Belki de zorundayımdır. Bu yazı emeğinin amacı yüce Frederic'e saygı. Bokunda boğulan her balık en azından saygın bir anlatıyla sonsuza ulaşmayı hak eder.

(Sonsuza ulaşmak... Burada gülmek serbest. Zaten elimizden başka bir halt gelmiyor.)

Diğer tencereleri hiç ama hiç kullanmıyorum. Çünkü mutfak dolabının en üstündeler ve kolilerde duruyorlar. Çelikten yapılmışlar. Tabanı filan en iyisi. Alalım bunları şimdiden ucuz bulmuşken. O kadar da ucuz değil aslında, benim maaşım kadar nerdeyse. Alalım bunları şimdiden ucuz bulmuşken. O kadar da ucuz değil aslında... Alalım bunları şimdi... O kadar ucuz...Aldık ve dolabın üzerine koyduk. Sonra bir daha indirmedik. Tencereler hep dolabın üstünde kaldı.

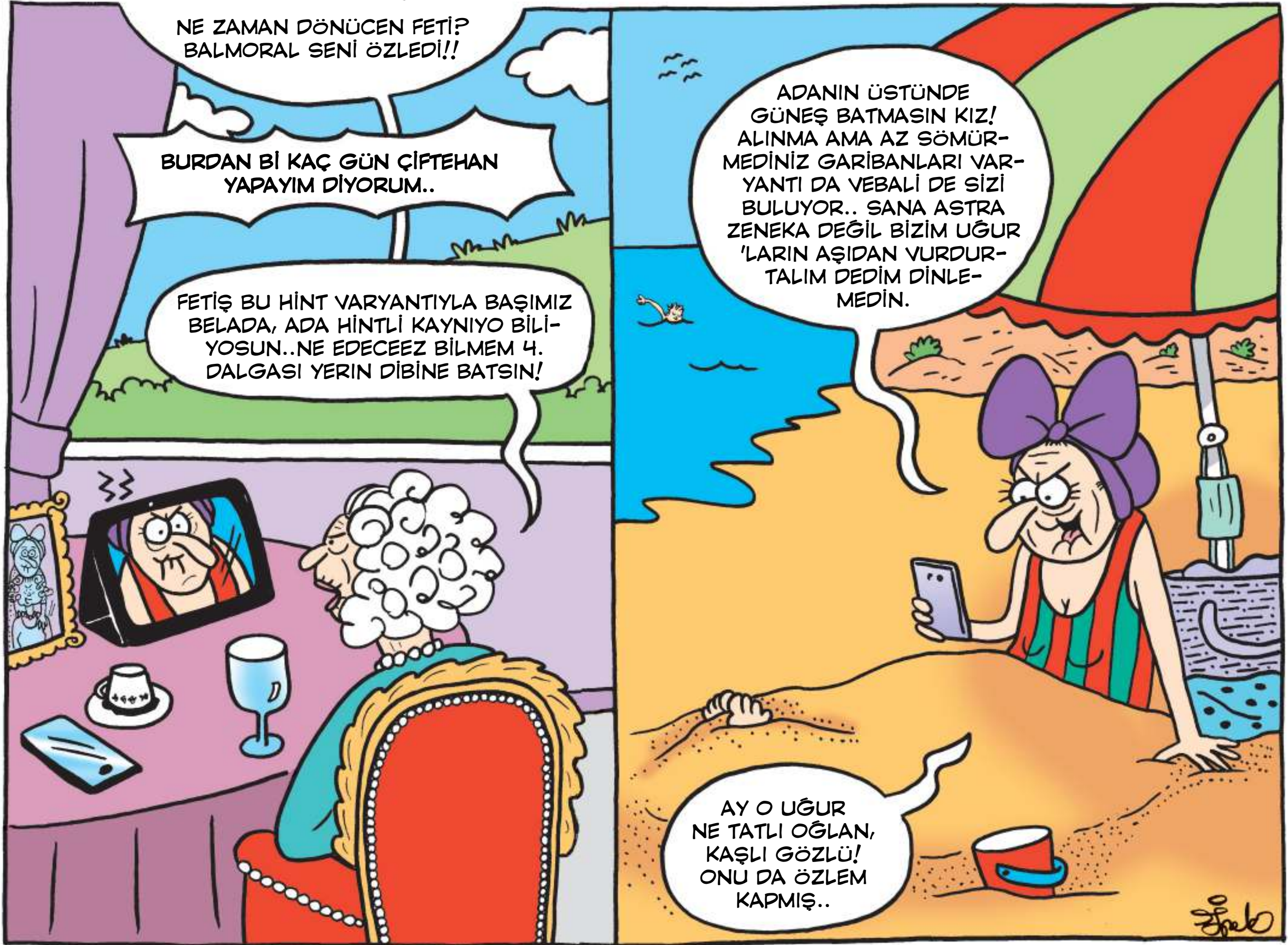
Sonra bir gün acıktım ve bir şeyler pişirmem gerekiyordu. Sanırım bir şey pişirmeyeli üç gün olmuştu. Tenceredeki Frederic'e bakıyordum. Hayır hayır onu yemeyi düşünmedim. Ben onunla doymam.

Sürecek...

İpek Özsüslü

FETİYE NENE

Ankara, 22 Mayıs 2021

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

AYIŞIĞI SONATI

Beethoven'in, 'Ay Işığı Sonatı' dinleyenin ruhunu ay ışığının mistik, gizemli pırıltısı ile aydınlattığı muhteşem bir bestesidir.

Ay Işığı Sonatını, romantik izlenimci büyük bestecinin, ayın doğuşunu, batışını, muhtemelen büyük bir aşk eşliğinde izleyip bestelediğini sananlar için, bestenin nasıl yazıldığı öyküsü bir şehir efsanesi olarak anlatılır.

"Bir gün Beethoven, bir arkadaşı ile birlikte Viyana sokaklarında dolaşmaktadır. Tam bu sırada bir apartmandan piyano sesi geldiğini duyar ve kafasını kaldırıp bakar. Apartmanın ikinci katındaki cam açıktır ve büyüleyici ses oradan gelmektedir.

Arkadaşına, bestesinin muhteşem bir duygusallıkla çalındığını ve çalanı muhakkak görmesi gerektiğini söyler. İkisi birlikte ikinci kata çıkıp kapıyı çalarlar. Kapıyı açan kadın, Beethoven'i hemen tanır ve şaşkınlık içinde kalır. Beethoven, piyano sesine geldiğini ve muhakkak çalan kişiyi görme istediğini söyler.

Kadın, büyük besteciyi evlerinde görmekten mutlu, hâlâ şaşkın, heyecanla piyanoyu çalanın kızı olduğunu ve tanışmaktan büyük bir mutluluk duyacağını belirterek onları içeri alır.

Beethoven, piyano çalan kızın olduğu odaya girer. Annesi Beethoven'in geldiğini söyler ve kız çok heyecanlanır, hemen ayağa kalkar ama tavırlarında bir gariplik vardır; genç kız kördür. Beethoven bunu fark edince, bestesini bu kadar duygulu çalan genç kıza karşı duyduğu duyarlılıkla "Lütfen benden bir şey isteyin" der, maddi bir şey isteyeceklerini düşünerek. Ama genç kızın yanıtı maddiyattan çok uzaktır. Zarif, duygulu, utangaç bir sesle dileğini fısıldar: "Ben hiç ay ışığı görmedim, bana ay ışığını anlatır mısınız?" Kulakları işitmemesine karşın, içinde esen duygu fırtınalarıyla bestelerini yapan Beethoven için bu özel dilek onun ruhunu konuşturmaya yeter. Piyanonun başına geçer ve ay ışığını hiç tanımadan özleyen genç kıza, ay ışığını anlatmak üzere parmakları tuşlarda dolaşmaya başlar."

O anda bestelenen hepimizin iç çekerek dinlediği, dinlendiği meşhur 'Ay Işığı Sonatı öyküsü bir şehir efsanesi olarak anlatılsa da ilham vericidir...

Bu öyküyü bir dosttan dinledikten sonra farklı duygularla ay ışığı sonatını dinlemeye başladım. Sizler de bundan sonra belki daha farklı bir duyguyla dinlersiniz…

Zira içinde sadece Beethoven'in değil, ismi meçhul o genç kızın da büyük besteciyle paylaştığı duyguları olduğunu bilmek sizi dinlerken bambaşka yolculuklara çıkaracak, geleceğe dönük düşlerinizi besleyecek, dayanışma isteği uyandıracaktır…

Ay ışığı sonatı eşliğinde yazıyorum…

Ülkeme bakıyorum da her şey o kadar geriye gitmiş o kadar hırpalanmış öyle paramparça olmuş ki anlatamam. Canım ülkem hangi kin, hangi hoyrat öfke seni böyle hırpaladı, kutuplaştırdı, ayrıştırdı, savurdu diyesim geliyor. Her yer yıkılıp dökülmüş her kurum kurumsal bilincini yitirmiş, insanlar sanatla soluklanmaktan uzaklaşmış kısacası her şey yeniden onarıma büyük gereksinim duyuyor.

Ay ışığı sonatı ardındaki o muhteşem öyküdeki gibi sevgiyle kapıların ziline dokunma cesareti göstermeli. Açılan kapıdan sevgiyle içeri girip, içerden sokağa taşan dışlanan, şiddete uğrayan kadınların buğulu seslerine kulak vermeliyiz. Kadınlarımızın seslerini duymalı, anlamaya özen göstermeli, umutsuz annelerin seslerine çare olmalıyız.

"Daha güzel bir dünya olasıdır."

Cesaretle attığımız adımın getirdiklerine sıcacık yaklaşmalı önce sorunu dinlemeli sonra da sorunu çözmek için uğraş vermeli. Destek olmak, dayanışma göstermek için sorduğumuz sorunun yanıtı önce bizi şaşırtabilir ama o şaşkınlıktan hızla çıkıp yol göstererek mutlu edeceğimiz insan sayısını artırabiliriz.

İçtenlikle 'size nasıl yardımcı olabilirim,' sorumuza hiç de beklemediğimiz yanıtta alabilir, o isteğe el uzatmak yeniden yaşatmak, yeniden aydınlatmak, sihirli sözcük sevgiyle dokunmak, yıkıntıları yeniden onarmak ve istek sahiplerini elimizden geldiğince mutlu etmek için çaba gösterebiliriz.

Artun Ünsal bir söyleşide gazeteci dostu Cüneyt Koryürek'in yaşam ilkesini açıklıyor: "Bilgini, sevgini, varsa paranı paylaş." Ben de param çok olmadığı için bilgimi ve sevgimi paylaşıyorum," diyor.

Bizler de paylaşmayı ve dayanışmayı önceliğimiz yapmalıyız.

Daha güzel bir dünya olasıdır.

Unutmayalım gelecek güzeldir!

Her Dem Aynı Dem İse, Bir Dem

İki ucu keskin süreçlerde bazen her şeyin aynı gitmesi iyidir. Yaşamdaki monotonlaşmaya iyi bir şey anlamı yüklenebilir yani.

Beklediğin şey ağır ilerlerse bazen hayatta bozuk bir plâk gibi **"Woo wooo"** diye öter takılır durur ya hani.

Bir şey çok yoğun yaşanıyor ve yaşadığın şeyin tamamen içindeysen, yaşadığın şey seni içine almışsa, onu yazıya dökemiyorsun, durduramıyorsun, akışına kapılıp gidiyorsun. Artık elimden bir eskiz bile çıkamıyor. O kadar son hal yaşıyorum ki her şeyi eskizlemeye gerek kalmıyor.

Her insanın hayatında **"aman o da bir şey mi? O da dert mi Allasen?"** dönemi muhakkak oluyor ki epeydir o dönemin içindeyim.

Babamın 2 saatlik ilaç aralarında ki (ben ona ilaç diyorum, öyle beslendiğini bilmesin diye), ilacı ver, hazırla, motivasyon konuşması yap falan derken 1.5 saatten az vaktim kalıyor. Bir de yazlıkçı akını yüzünden çarşıya gidiş saatlerinin kalabalık olmayan zamanlarını ve hastane, sağlık ocağı vs. tatil aralarını düşünürsek 7/24 başka bir iş halledebilecek vaktim yok. Şu yazı işimi bölünerek yazmaktan resmen tek hücreli hayvana dönüştüm.

Hastalık çıkınca mecburen yazlık belde de kış geçirdim. Yazlık bir yerde kışlarsan, misafirlik biter oranın yerlisi oluyorsun adeta yazın gelen bütün yazlıkçılar sana batar ve yaz sezonu başladığında gelenler sadece kuru kalabalık gibi görünüyor kışlıkçılara. Geçen senelerde bizimkilerde öyle görünüyormuş meğer yerlilere. Kışın sattığı malı nereden aldığını söyleyen pazarcı Pervin yazın sır vermiyor. Market kasiyerleri bile yaz ayarına geçiyorlar, artık o kışın ki kasa geçişindeki esprileşmelerimiz sıfırlanıyor. Hastane acili bile yabancılaşıyor, güvenlik sıkı ve bizim durumumuza göre çok tuhaf, komşu balkon kavgası, güneş çarpması, böcek ısırması, deniz anası çarpması, ayağı kayıp düşme vs. acillik durumlar oluyor. Yazlık modu çok pişmiş bu diyarlarda. Minibüse kılıç kalkan ekibi gibi binen denize gidenler. Plaj şemsiyesi, Pazar arabası, bir oğlan, bir kız çocuklu çekirdek aileler..

Yazlıkçıların aniden akını ile evimizin etrafı da acaip kalabalık oldu. Bütün kış sadece ingiliz komşum Mayk sayesinde dil konuşmadan elimizi kalbimize götürmek suretiyle el hareketleri ile hatırlaştığımız, gugle çeviri ile birbirimize bilgisayar ekranını göstererek konuşmaya çabaladığımız asil komşuculuğu yaşamışken yazlıkçı akını ile meraklı çevreye direnmeye çalışmaya başlamıştık.

Ambulans sedyesinden babamı eve taşıyacak tek bir insan bulamadığımız kıştan sonra, korona tedbirlerinden 17 günlük uzun sokağa çıkma yasağının ardından hızla yaza geçişte etrafımızdaki evler de, devremülkler de dolup taşıyor. Lâkin bizim özel durumumuz yüzünden evimiz tuhaf bakışmalar, kapımızın önünde gruplaşıp, ağır hareket geçişleriyle bir şekilde markaj altına alınıyor. Kapı önündeki patlıcan çiçeğine bakar gibi yaparak birbirleriyle konuşarak içerimizi görmeye çabalayan bütün kadınların şaşı olduğunu düşünmekteyim. Meraklı kadınlara gösterecek bir başka patlıcan ne ola ki Acaba? Yatağını yol tarafına çevirdiğim, yoldan geçen birkaç kişiyi görmeyi bir oyalanma, motivasyon, güzellik, mutluluk sayan babam, **"boyalı saçlı kadınlar benim ne hale düştüğümü merak ediyorlar"** diyor. Bir esprici yatağa düşse de espiriden vazgeçmez ya hani babam da pencereden görebildiği sürüler halindeki yazlıkçılar için **"yazlıkçılar geldi"** yerine **"yazıkçılar geldi"** diyor. **"Beni görüp aralarında yazık yazık diyecekler,"** hiç sanmadığımız kadar meraklı çıkan yan bitişik komşumuz için de **"şu aradaki duvarı kaldıracağız, komşu değil misin? Babama sen bak deyin o zaman kaçar, bana bakmak kolay değil"** diyerek bir çözüm buldu.

Bu Dünyadan Gitmek Mi Zor Kalmak Mı Acaba?

Bu arada hayatta arka fonda bütün tatsızlıklarıyla akıyor. Sevgili Kaan Ertem'i kaybettik haberini alıyorum. Bir sayfamız daha düşmüştü zamandan.

Daha öncesinde de dergi okuru olarak dikkat ettiğim bir şey **"espiriye saygı"** Kaan Ertem'de fazlaca gözlemlediğim bir şeydi. Espri sahibini muhakkak karikatürlerinin altına düşerdi. Köşesinin kenarına yazdığı döne döne okuduğumuz notlarda benim sahneye çıkış ilânımı bile vermişti ki hiç böyle bir şeyden haberim olmadan. Şaşırmıştım. Bana çok yüce bir jest geldi bu. Camiada Güneri İçoğlu'nun kardeşi olduğumdan kardeş kategorisinde yer almama rağmen arkadaşdan saymıştır beni daima. Ve iş olarak da iştirak ettirdiği demodan demoya koştuğumuz oldu temiz gömleklerimizi üzerimize çekip. Tedaviye başladığında mesajlaşma ile görüşmüştük ve doktora **"yok Doktor Bey sigaradan falan değil, dergideki herkes ya kanserden, ya kalpten gitti"** demiş. Doktor da gülmüş. **"Ben bu hastalıkla yaşamaya alıştım"** yazıyordu bir de. Lanet olası hastalık da sana çok alışmış be Kaan. Kendi karmaşamdan, hiç kimseyi arayamadığım, zaten özlediğim dikkatli, efendi, esprili arkadaşım artık başka bir hayatta. O başka hayatta karşılaşıncaya kadar muhabbetlerimiz arasında bana **"Lan Raziye"** diye Karikatür balonu gibi konuşmasını çok ama çok arayacağım, özleyeceğim...

Gündemim çakılmış ve birer birer eksiliyor bu hayattaki dostum, arkadaşım. İnsan her şeye ayrı ayrı üzülebiliyormuş. Üzüntülü gündemim mutlulukları öteleyebiliyor, ama üzüntülü olsan dahi üzülecek bir şeye ayrı ama yoğun ölçüde üzülebiliyor ki, haberini aldığımda babamın üzerine döküldü gözyaşlarım. Babam; **"ben iyiyim, ağlama yavrum"** dedi. Ne bilsin ki acı içinde acı yaşamak olduğunu, acılar matruşka gibiydi. İç içeydi. O da bir şey mi Acaba? Döneminin taaa dibine vurmuş durumdayım.

Var ki Demden İçeri

PAPARAZZİYE

raziyeicoglu@gmail.com

Raziye İçoğlu

Siz Benim Neler Çektiğimi Bir Yerlerden Bileceksiniz…

"Sen iki kere cennetliksin, hem babana bakıyorsun, hem hasta bakıyorsun" diyen babam bana Annesinin ismini koyduğu için mi **"Annem"** diyor, annesi sayıyor, yoksa sahipsiz yavru ördek gibi annesi sandığı için mi **"Annem"** diyordu Acaba?.

Hastalığımızın, yatağa bağımlılığımızın üzerinden kış geçti, bahar geçti, yaz geçti. Hayat geçti, ömür geçti, yaş geçti. Yarım yıldır yattığını söylediğimde, daha yoğun bakım hallerini es geçmesi, bir ay yattığını hissediyor olması, Babamdan çile çektiğine inandıran annemin tezini çürüterek o kadar Acımak romanında babasını anlayan kız çocuğu gibi hissettirmişti ki bana. Babalar gününde hastalığının 6. Ayı. 84,5 yaşında oldu.

Babalar günü hediyesi, yine yeni yıldaki, doğum günündeki, bayramdaki gibi elini yüzünü vücudunu silerek, sırtına masaj yaparak, elini tutarak o özel günde vakit geçirdiğimiz, bir akademisyen kafasındaki icatçı babam, yattığı yerde icatlar çıkarmaya devam ediyor, kendine tekerlekli sandalye, ayarlı koltuk, balkona bahçeye çıkacak rampa projeleri tasarlıyor.

Hasta her şeyin farkında lâkin aile üyeleri hastalığa gelmedik, bu şoksa şayet ben bu kadar limitsiz bir şok etkisi görmüş değilim ki ömrü hayatımda.. **"Nasıl bakıyorsun, nasıl dayanıyorsun, neler çektin, seni anlıyorum"** diyen bir aile ferdini nasıl olup da patrona dönüşerek bir bakıcı gibi beni kovması, benim nasıl dayandığımdan daha güçlü bir nasıldı. Yarım yıldır hastalığı anlamayan, yarım asırlık evladına bir cıdım acımayan **"o benim 61 yıllık kocam, yetki niye sen de?"** diye iktidar savaşlarına giren bir hasta eşi. Kim gerçekten hasta belirsiz. Hasta ayağa kalkabilir, lâkin diğer ayaklı hastalar rahatça yastığa kafa koyarak yatabilir beni yerle bir ettikten sonra.

Öyle bir yerdeyim ki, diğer aile üyelerinin üveyi olduğumu ve kendi hastamı bu üvey haneye getirdiğimi düşünmekteyim.

Palyatif merkezinde konuştuğumuz, hastalar değil de hasta yakınlarının hastalıklı halleri benzerlik gösteriyor. Sanki bir hasta yakınlığı genetizmi var herkes arasında.

"Ben daha hastayım" tavrı takınan refakatçisini mi ararsın, hasta ile hesaplaşanını mı ararsın, beyni arıza görmüşden beterini mi ararsın, her ne ararsan kendinde ara, hastada değil.

Böyle zamanlarda aile yakınlarının geçmişi sorgulamaları, vicdan temizlemeleri nedir ve ne olaki? Hastaya geçmişte kendilerine kötülük yaptığını bile hissettirerek moral motivasyon tamamen düşürülür. Halbuki bu hasta yatağında tek amacın enfeksiyon değerlerini düşürmek olması gerekirken.

Sosyal medyada birini arkadaş eklediğinde eklenen kişinin profiline değil, başkasının gözünden kendi profiline yani eklediği yeni kişiye nasıl göründüğüne bakanlar gibi hastaya değil, hastaya nasıl göründükleri dayatılıyor.

Hekimden Sorma Çekimden Sor…

Artık umutsuzluğu ile hatırımda kalan palyatifde yatmamak için evde sağlık hizmetlerinden kontrol talep ediyorum. Eve ne kadar hekim gelse görse de, ultrason, dobler, film çekim yapmadan bir şey diyemiyorlar, hiçbir teşhis koyamıyorlar. Ve ekipman o kadar yetersiz ki, bazı şeylere de hasta sahibi olarak benim koşuşturmam gerektiğinden, elimdeki kapda 20 dakikada hastane tahlil labaratuvarına yetiştirilmesi gereken taze idrar, fonda minibüste bir zamanlar **EX** ile 25 yıl önce bizim şarkımız dediğimiz şarkı çalıyor ve ne kadar da anlamsızlaşıyor bizim şarkımız.

Yoğun ve mikroplu yerlerden hastaya hastalık getirmeyeyim diye üç katlı çift maske kapatmaktan kıllar daha bir çim adam sera etkisinde uzuyorlar ve gürleşiyorlar ve resmen sakal bıyık çıkardım.

Acile git gel, palyatife gir çık, bütün acil ekibi, 112 elemanları rutin hayatımızın tanıkları oluyorlar.

Nisan ayında 10 gün kalmak zorunda kaldığımız, **"Palyatiften mennun kaldınız mı?"** diye aradı hastane palyatif biriminden biri. **"Çok umutsuz bir yer, gerekli yatağı vermedikleri için iyileşmeyen sırtta yaralarla ayrıldık ve ne çare ki ihtiyaç kapısı yine yine geliyoruz"** diyorum. Arayan kişi **"haklısınız"** dedi ki, bu çok daha umutsuz bir şeydi.

Palyatif merkezinde tanıştığım öylesine naif hayatlar vardı ki, doğurmayıp sadece büyüten manevi kayın validesine bakan Pembe Gelin mesela. Hastane kantinine bizi kahve içmeye davet eden yan hastanın bakıcısı Manana'ya **"ben ilk defa böyle bir yere geliyorum, hem de gece, bu kadar ışıklı bir yere"** dedi. Manana ona **"senin kadar güzel dişleri olan, güzel gülen, annesine bakan bir kadını hiç mi bir yere götürmez senin dişsiz adam?"** diye soruyor. Sadece yine güzel dişleriyle ve saat 22:00 de uyuklayan gözleriyle gülüyor bize. **EX** olması ziyadesiyle gecikmiş, esasen gizli bir koca şiddeti var en psikolojiğinden.

Babam iki ay önceki zaman da Palyatifte yan yatakda yatan 12 çocuğu, sayısını bilmediği bir sürü torunu olan Fikri Amcayı hatırlıyor ve **"benim hiç mi kimsem yok, torunum neden gelip benim başımda oturmuyor, köşedeki yatakda yatan Fikri'nin torunları geliyor ona bakıyorlar"** diyor. Halbuki **"Baba onlar da kendi aralarında çekişiyorlar, sadece bir anlık görüyorsun, öyle çok bakanlar yok ona da, hatta bazen kimse gelmedi ben yardımcı oldum"** desem de babam bazen başka karakterlere bürünüyor, hassaslaşıyor, duygusala bağlıyor, içleniyor, ağlıyor.

Elini tutarak sabahladığım halde **"Raziye gel buraya"** diyor babam. Daha ne kadar buraya gelebilirim ki Acaba? Uyutmak ne demek oturtmuyor bile. Ertesi gün hatırlamıyor ve **"her ne yaptımsa hastalığın tesiriylen"** diyor. Artık çıldırmam gereken hallerdeyim, ama o kadar üzgünüm ki çıldıramıyorum bile.

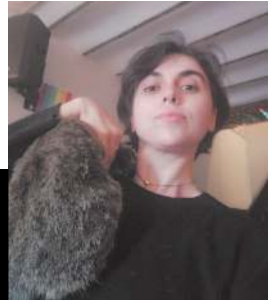

Her çalışma zamanı acillik hastanelik olup iş çıkaramayışım bu defa sürekli **"Raziye"** diyerek çalıştırılmadım. **"Uyu Baba"** diyorum. **"Benim uyumam senin elinde"** diyor. O ne demekse ne kendi biliyor, ne de ben. Sanırım elimi tutarak uyumaktan bahsediyor.

Uyumuyor, uyutmuyor, oturtmuyor, çalıştırmıyor. Zaten sağlığı yerinde olsa bunların hiç biri onun tavrı değil. Ona baba gibi mi davranmalıyım, hasta gibi mi davranmalıyım Acaba? Baba saygısında, hasta seviyesinde, psikolog taklidinde davranmak. Bir evlad için bu oldukça yüklü bir travma olsa gerek.

"Ne yazacağım bu ay Acaba?" dediğinde **"bunları yaz işte"** der ya birisi bize işte sanki öyle bir durum gibi her şey. Ne yazacağımı yazamazken babamın beni çağırışları eşliğinde meğer yalnızlığımızın garabetini yazmışım bile…

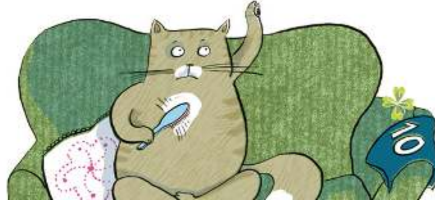
Tembel Kedi Josef: Çukur kanepe arkadaşlıktan keyifli midir?

Gülsüm Güller

Josef, hep aynı yerde uyanıp, aynı şeyleri yapmaktan hoşnut bir kedi. Kanepenin hep aynı yerini çukurlaştırmaktan, günlük rutinlerini tekrarlamaktan, aynı yerde kaşınmaktan, yemek yemekten, aynı şeyleri izlemekten, sınırlarını net çizdiği tek kişilik dünyasında yaşamaktan hoşnut görünüyor. Onu tek yoran şey ise dünyanın öbür ucundaki tuvalete her gün gitmek zorunda olması? Mecbur kalmasa ah, tuvalet için bile dışarı çıkmayacak. Tembeller ve kendi dünyaların alışıldık sınırları içerisinde kalmakta huzur bulan rutin severler için de böyle değil mi? Bakkala gitmek bile onlar için dünyanın öbür ucuna gitmek gibidir. Eve gelince derin bir oh çekerler. Rutin aktiviteler, biraz kişisel bakım, biraz sırt üstü yatma, biraz yan üstü yatma, yeme içme, biraz kitap okumak ve uyumak: Böylece kimseye vakit kalmaz. Bütün bunlar olup biterken bir arkadaşa ihtiyacın olmadığını düşünebilirsin. Wilhelm Schimid, "Birisinin insan sever mi yoksa insandan ürker mi olduğu, kısmen doğal yatkınlığa bağlıdır, kısmen çevrenin onun üzerindeki etkisine, kısmen de yaptığı bireysel tercihe bağlıdır." der. Neden hayvanlar dünyası için de geçerli olmasın? Tembel kedi Josef hangi sebeple tek başına bilmiyoruz. Adına bakıp kolayca tembellikten diyebiliriz. Ama söylediğim gibi, bu fazla kolay olur. Ayrıca alışkanlıklarını da çok seven kedi Josep, kanepesinde yaşayabileceği aktivitelerdeki herhangi bir aksaklıktan ya da değişiklikten hiç hoşlanmıyor. Sanırım biraz da kendini beğenmiş. (Arkadaşsız olmayı göze alanlar biraz kendini beğenmiş olmak durumundadır.) Belki de öyle görünüyordur? Bu durumda arkadaş canlısı olmadığı kesin. Acaba korkuyor olabilir mi? Düşünelim…

Bazen huzur dolu bir kanepede de rahat ve

tek başına yatılamayacak zamanlar olur. Hele sizi ısıran bir pireniz varsa, durum kesinlikle katlanılmaz bir boyuta ulaşmış demektir. Şişman adamımız da işte böyle bir sorunla karşı karşıya. Neyse ki televizyon eğitimleri sayesinde ne yapması gerektiğini biliyor. Josef bu beladan ancak piresine yeni bir ev sahibi bularak kurtulabilir. Adamımız artık halka karışmak zorunda. Bazen futbol antrenörü, bazen kuaför, bazen şan dersi hocası, sinek avcısı; türlü türlü meslekleri icra ederek piresine yuva arayan Josef'i bir görseniz! Amacının sadece pireden kurtulabilecek yeni bir vücut bulmak olduğuna kendisini böylesine inandırmış bir kedi, nasıl olur, bir de üstüne arkadaşlarla oynadığı oyunlardan öyle keyif alıyor ki! Adamımız yeni sokak maceralarından fazlasıyla hoşnut olduğunu kendisine bile çaktırmadan oyuna, şey pardon, piresine yeni bir yuva bulma çalışmalarına devam ediyor. Komşu köpek Rudi, hintdomuzu, inek, kedileri çok seven tatlı mı tatlı bir kız çocuğu ve son olarak neredeyse amacını unutturacak bir dişi kedi. Şakacıktan büründüğü roller, ve bu rollerin muhatabı arkadaşlar: Aman Allahım! Ne renkli bir dünya! Ne gerçek, ne hareketli! Durmadan dönüp duran capcanlı bir dünya! Adamımız tembel Josef, evin dışında geçirdiği koca bir günün sonunda, bonus olarak piresinden de kurtuluyor. Eve varıp, mutlu mesut çukur kanepesine kuruluyor ama o da ne! Artık kanepesi eskisi kadar rahat değil. Derhal bir pireye ihtiyacı var. Hem de hemen.

Franziska Biermann Kimdir?

Franziska, 99 yılından beri çocuk kitapları yazıp resimleyen, Almanya'da oldukça tanınmış bir yazar ve illüstratördür. Türkçeye çevrilmiş kitaplarından Tembel Kedi Josef, Kitapsever Bay Tilki ve Bay Tilki ve Kırmızı İp Hep Kitap etiketiyle, Korkunç Hayaletli Şeyler ise Nemesis Çocuk etiketiyle yayımlanmış. Tilkilere apayrı bir sevgisi olan Franziska Biermann'ın Jacky Marrone isimli bir de tv karakteri var.

Franziska Biermann'ın yazdığı ve nefis çizimleriyle tamamladığı Tembel Kedi Josef kitabı ise, bir pire ısırığı sayesinde sosyal yaşama dahil olan kedi Josef'in maceralarını, sayfa seslerine muzip kıkırtıların eşlik edeceği bir oyuna dönüştürüyor. Oyunun sonunda Josef arkadaşlarıyla, okuyucu da Josef'in arkadaşlığıyla mutlu oluyor. Her yaştan çocuk ve daima çocuk kalmak isteyenler için dostluk-arkadaşlık ekseninde bir kadir kıymet bilme kitabı.

Schimid'den bir alıntıyla bitirelim:

"Mutluluk, arkadaşın dışarıdan bana yönelmiş bakışıdır. Beni nasıl gördüğünü bütün içtenliğiyle dile getirir ve bu bakış bana damgasını vurur, böylece ben de kendime dışarıdan bakabiliyor olurum. O bakış olmadan iç algılarımın ve düşüncelerimin çemberi içinde katılaşmanın ayartısına kapılabilirim. Hayırhah fakat uyanık dikkatiyle, kendi benliğimin asli noktalarını korumama, böylece iç tutarlılığımı ve kendime ilişkin anlam duygumu muhafaza etmeme yardımcı olur. Kendi başıma kalsam, önemsediğim değerleri ve hedefleri gözden kaybedebilir veya bizzat seçtiğim ilkeleri hayata geçirmeyi ihmal edebilirim. Arkadaşın gözünün üzerimde olduğunu hissetmek, bu yönde çaba göstermeyi sürdürmek için yeterince güçlü bir motivasyondur."

Kadınlar Neden Bu Kadar Çok Sınav Vermek Zorundalar?

Gökçen Erdoğan

Coğrafyanın kaderinden sanırım, önce neden kız doğduklarıyla ilgili tartışmalar, üzüntüler, keşkeler yükleniyor ruhlarına, o enerjiye doğuyorlar pek çok yerde. Sonra daha küçücük bir çocukken neler giymeleri ve giymemeleri gerektiği konusunda dört bir yandan gelen emirleri uygulamaya çalışıyorlar. Akıl dahi erdiremeyecekleri yaşlarda, evlilikle ilgili şakalara maruz kalıyor ve erkek çocuklarının "şanslı" aileleri tarafından parmakla gösteriliyorlar, beğenilirlerse ileride alınmaları için. Mal ayırtma gibi bir şey sanırım. Pipilerin nasıl şov yapılırcasına göze sokulduğu, kendi bacak aralarının ise ne kadar ayıplı bir ısrarla kapatıldığındansa bahsetmek istemiyorum. Çünkü sonra o kızlarla vajinismus tedavisi sırasında epey ağlaşıyoruz. Sokak oyunlarından erken yaşta alınıyorlar çünkü oyun oynarken memelerinin sallanması, erkek çocuklarını yoldan çıkarabilir. Ve tüylenme, adet gibi genç kızlığa adım emareleri de görüldüyse ev işleri eğitimine, çeyiz yapımına tabii tutuluyorlar. Bunlar yalnızca köylerde olmuyor hayır. Şehirlerde, okula gitmelerine izin verilen kızlar da günlük yaşamın içinde, sürekli olarak, ileride nasıl bir eş olmaları gerektiğiyle ilgili yönlendirmelere maruz kalıyorlar. Okutulmayan ve sofradan bir an önce eksilmesi gereken tabağın sahibi olan o kızlar.. onlar zaten ciğerimi dağlıyor.

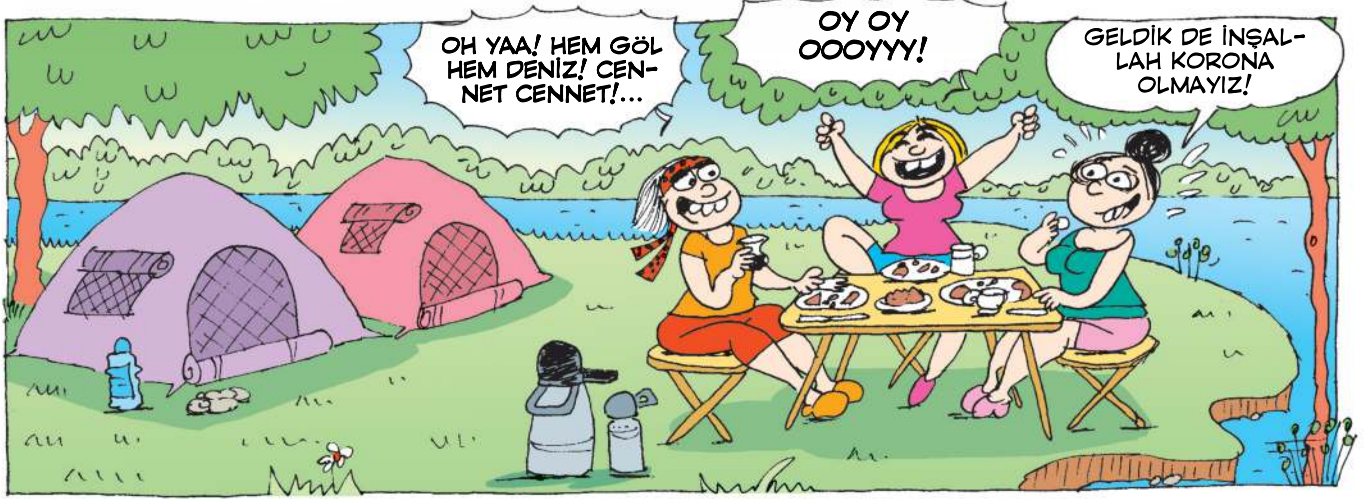
Hiç tanımadıkları, çoğunlukla da kendilerinden yaşça büyük erkeklerle evlendirilen kızları, yalnızca dizilerde olur sanıyorsanız inanın çok yakınlar. Mal içerde kalsın diye akraba evliliğiyle, engelli çocukların doğumuna bile isteye vesile olan kuşaklar henüz tükenmediler. Evlendikten ve çocuk doğurduktan sonra hiç destek olmadıkları kadınları, çocukların bakımında yalnız bırakıp, onları kendi ruhsal sorunlarına dahi kör ve duyarsız hale getirenler de tükenmedi, o erkekler hep çoğalıyor ne hikmetse. Kadının çalışmasını, kendisinden fazla kazanmasını, tutunacak dala sahip olmasını istemeyen ve bunun rahatsızlığını öfkeye dönüştüren erkeklerin çoğu diplomalı. "Kadının yeri evi" diyen erkeklerin, evin yerini zor bulduğunu ve bundan dolayı zerre kınanmadığını da söylemeliyim. Boşanmanın ne denli güçleştirildiğini ise 3. Sayfa haberlerinden bilmeyen yoktur, değil mi?

Ne zaman bunlardan bahsetmeye kalksam içinde kayboluyorum. O kadar çok hüzün ve acı dolu yaşanmışlık var ki kadın olmaya dair, ben neresinden tutsam elimde kalıyor. Bu sınavları başarıyla da aşıyoruz hayatta kalırsak. Tutunan, didinen, meydan okuyan bir yanımız hep var, bilmem o da doğuştan mıdır… Ama fazla değil mi bu kadarı? Canımız kafi derecede yanmadı mı bu coğrafyada?

Birey olarak tanınmamız, ruh olarak tanınmamız için geçtiğimiz ve geçeceğimiz mücadeleler canımıza yetti artık! Bunları yazmak zorunda kalmak istemiyorum. Bunları yazarken öfkeden titremek ve ağlamak istemiyorum. Beni, bizi artık bu dertten artık azat edin.

Umutsuz Tatil Kadınları

Feyhan Güver

BİTTİ

GÜNAHIN BOYNUNA GEÇMESİ YANİ BOYUN FITIĞI

Ayşegül Vs. Damla

İlk yetişkin ve kronik hastalığıma merhaba deyin : Boyun fıtığı.

Elbette o koca tacı taşımanın getirmiş olduğu bir zorlanma yüzünden fıtık oldum!

Size yalan söyleyemem, öyle olmadı.

Tam olarak ne zaman oluştuğu bilinmeyen, arkeolojik kazılar sonrasında oluşma tarihi tespit edilecek olan canım fıtığım ile 11 Haziran'da tanıştık. Prensip olarak hayatıma hiç kimseyi /hiçbir şeyi almamaya kararlıydım ama önceden beri benimleymiş, ne yapayım, mecbur beraber yaşayacağız. Gördüğünüz gibi canımı sıkanların ya da sıkacakların biri gidiyor, biri geliyor.

Canım fıtığım beni önceden de rahatsız ediyordu ama bu merhabaları "ay çok oturdum yaa iki kalkıp gezeyim" ağrısı olarak sevgiyle kabul edip, bağrıma basıyordum. Direnç lastiğim en büyük gücümdü, She-ra gibi göklere çıkartıp "Güç bende artık" diyerek egzersiz yapıyordum oturduğum yerde. Sinsi fıtığım, 09 Haziran günü "yeter artık beni gör!" diyerek anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi. Gerçek bir Amazon gibi 2 gün direndim. 3.gün artık "ölüyorum anlasana ölüyorum!" diyerek soluğu acilde aldım. MR'ın soğuk yüzü, bulunamayan damarım ve "nereye koyduysam oradadır ama bak şimdi ben de unuttum heheheh" dediğimde hemşirenin "canım burnumda ne diyosun" bakışı, yine hemşirenin damarımdaki tüm kanı yatağa boca etmesi (abartıyorum elbette) ve en sonunda hemşireden gelen büyük itiraf "BEN DE İĞNEDEN KORKUYORUM"

-Ben korkmuyorum.

İğne fobim yok. Aslında klostrofobi dışında çok büyük bir fobim yok. O yüzden MR'da kalamadım. Elime panik butonunu yapıştırınca kalan Oz Büyücüsü'ndeki Korkak Aslan gibi panik oldum. Aman Aslan olayım da Teneke Adam olup kalp aramayayım. Ağrım falan geçti. Kalan 15 dakikalık görüntüleme işlemini "oraya bir daha girmem, konu kilit" diyerek iptal ettirdim. Benim üstümden tır geçmeye niyetlenmiş ben izin vermemişim de bir MR'a yenildim mi?

Evet. Aman yenildiğimiz koca bir makine olsun. Sefam olsun.

Serumu içtikten sonra soluğu ortopedist abinin yanında aldım. Yüzüme bakınca anlamış olacak ki 3 kere fıtığımın olup olmadığını sordu.

-Dedim ben işte fıtığın varmış. Hani yoktu?

+Napcam yaaa? Nolcak bana? Ameliyat mı olacam? Spor yapabilecek miyim?

-Ameliyat mı? Ahahahahahahah. Yok kızım ya ne ameliyatı.

Bu konuşma devam ederken MR görüntümde kendimi inceliyordum. Boynumun muhteşemliği, fıtıklarımın ezikliği, çeşitli damarlar (umarım damardır) ve sindirim yolumun İpek Yolu ile benzerliğine bakıyordum. İnsan kendine böyle aşık olmalı işte. Karman çorman MR görüntüsünden anlık olarak kendi muhteşemliğimi tespit edip, hayran hayran ekrana baktım. Doktor abi bunu anlamış olacak ki büyüyü bozmak için "ağrın geçmezse fizik tedaviye başlarız" dedi.

Gözlerimi belerttim. Fizik tedavi için çok gençtim.

Ağrım geçti.

NE O KORTEKS

-Çok farklısın.

+Bulgur yediğim için mi?

Neandertalin biri ilk defa mağarasından ayrılıp gün ışığı ile karşılaşınca bir ürkmüş, mağarasına geri gitmeyi düşünmüş, bilememiş ne yapacağını. Etraf o kadar değişikmiş ki, bir an karanlığı ve soğuğu özlediğini fark etmiş (sanmıyorum ama neden olmasın?), goriller huşu içinde ciyaklıyormuş, belki üstünden dev bir kuş geçmiş ve korkmuş ama bu korku, bu sıcaklık ve hatta nefes aldığının farkına varması ile "napcam ya ben karanlıkta, aydınlığın tadını çıkarayım bari" demiş ve anda kalmış. Katarsisi yaşamış tabi ne yaşadığından habersizmiş. Milyonlarca yıl sonra "anda kalmak" aşırı önemli bir şey olacakmış da haberi yokmuş primatın.

Neandertaller'den çok hoşlanmam. Çok kaba sabalar. Her şeyin ceremesini çektiklerini de düşünmüyorum, ayrıca bana ne. Herkesin acısı ve yükü kendine azizem. Hayat bizi ayrı dönemlere serpiştirmişse ve ben teknolojinin kulu kölesi olmuşsam, o da 40 yaşına kadar yaşamanın yolunu aramaktan yorulmuşsa bu benim suçum değil, Sistem'in suçudur. Birbirimizi suçlamanın ve bu yolda birbirimizi üzüp kırmanın bir anlamı yok. Hiçbir Neandertal'den özür dilemiyorum.

Zaten özür dilemenin anlamını bildiklerini de düşünmüyorum. Eril bir Neandertal, dişil bir Neandertal'den özür dilemek için çiçek yerine muhtemelen ot yolup falan getirmiştir. Erkeklerin köküne kibrit…

Ufak bir iltifat ya da onun ismi her ne ise (ben hala bir şeye benzetemiyorum muhtemelen Neandertallerin ahını aldım, limbik beynimi çalıştıramıyorum) çok farklı bir pencereden bakmamı sağladı dışarıya. Tamam, yine ipler elimdeydi, kendi kendimin yularını çekiyordum ama bu sefer farklı. Yani kendimi yönetebilme becerimi geliştirmişim. O yogaların, meditasyonların, nefes egzersizlerinin, okuduğum tüm psikolojik kitapların, izlediğim tüm bilimsel videoların meyvesini toplamışım. Gururluyum, mutluyum. Ama ufak bir cümleyi çözümleyemedim. Çünkü o cümleyi çözümleyebilme yetilerimi kendimi güçlendirirken çok arkalara atıp, görmezden gelmeyi seçmişim.

Sonuca bakalım, mutlu muyum?

Evet. Kendime yetecek kadar.

Ben yine sizin yanınızdayım, 7/24 yayındayım.

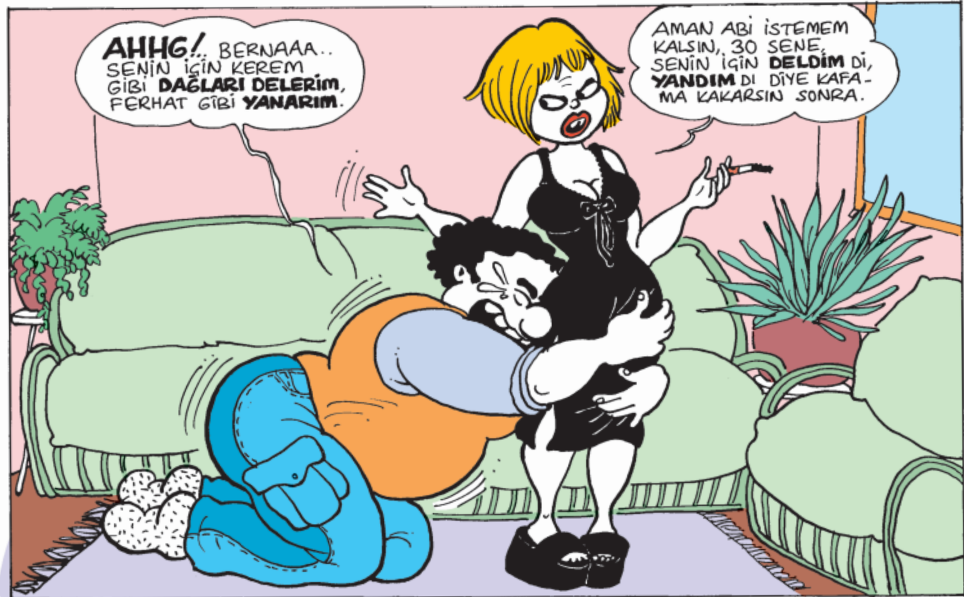
-Eeeeennn kötü anımda bile rujumu sürüyorum. Valla bak, ağlıyorum mesela ruj ve ayna elimdeyken ağlıyorum. Ya da boynum ağrırken aynaya bakıyorum ağlamaklı "çok güzelim" diyorum. Yine rujumu sürerken "inşallah başına bişi gelmiştir" falan dediğim de oldu. Ama bak rujumu yine sürüyorum.

Niye?

Çünkü kendimi seviyorum.

KÖTÜ KIZ

Ramize Erer

BETÜL YILMAZ

ALMANCI MAİL'İ!

Yaşam Koçu Afet

Feyhan Güver

